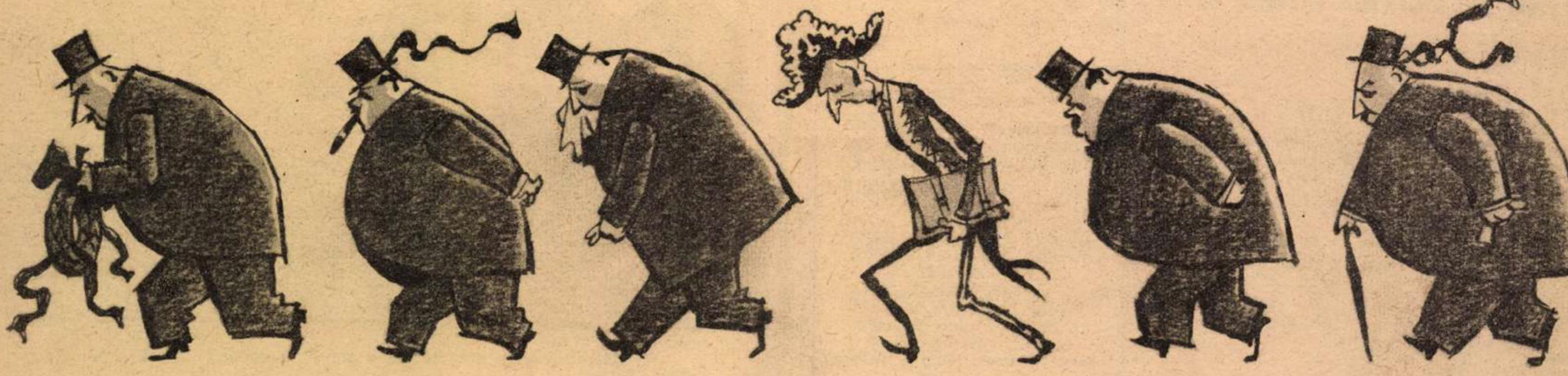
VII. évfolyam, 18. szám

1951. május 3

Ludas Matyi

70 fillér

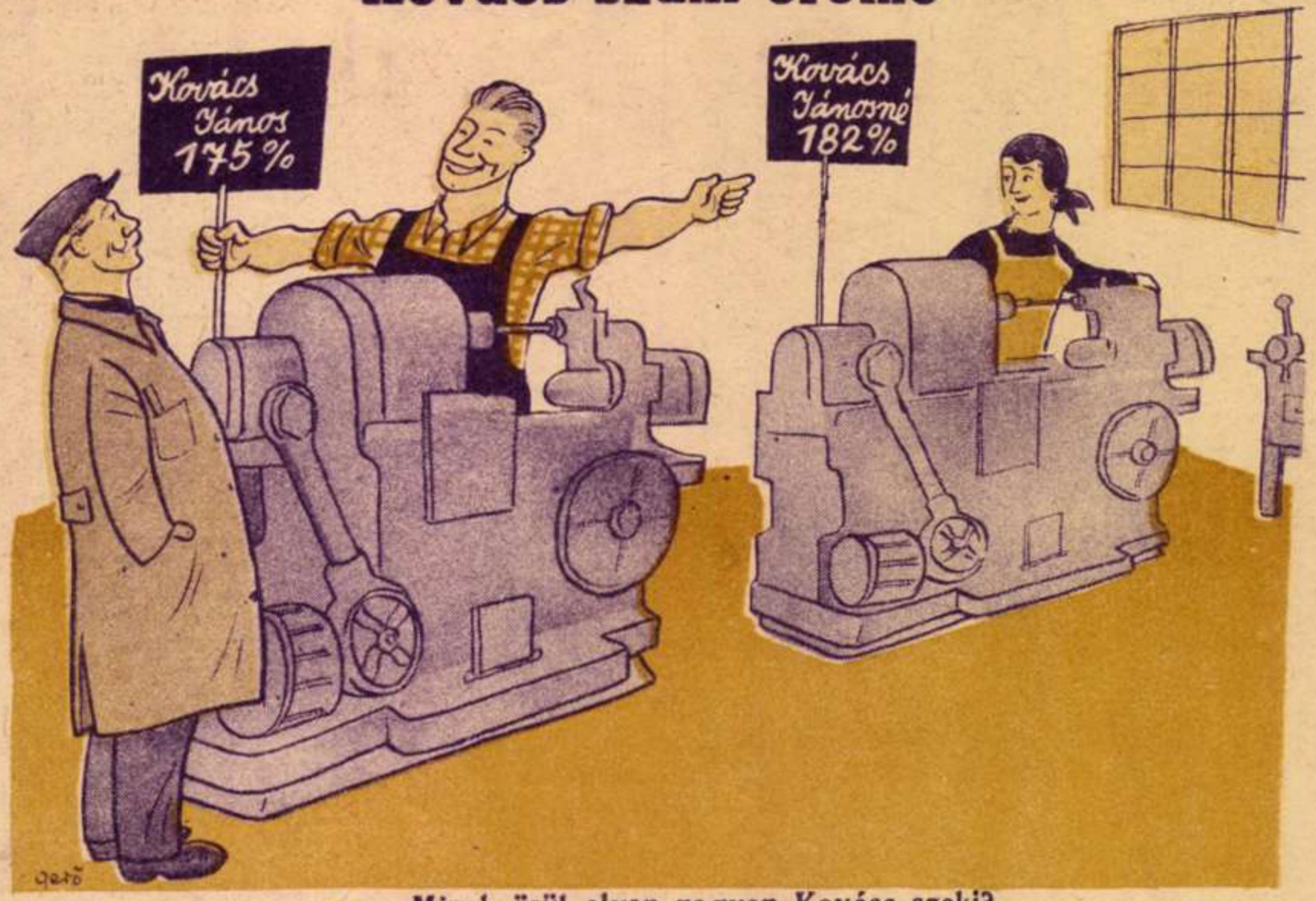

A brit kormány az USA zsákjában

Churchill a szivarzsebből: Nézd Samu, két miniszter kiugrott!

Kovács szaki öröme

— Minek örül olyan nagyon Kovács szaki?
— Nem látja? Elhagyott a feleségem!

Az új cégtárs

Hirohito: Ezt a táblát tegye a MacArthurra, de úgy tegye rá, hogy újra átragaszthassuk!

Van szíve a kuláknak!

Szórt a búzám tavaly nyáron
nem sajnáltam én a károm,
Ott szóródik ahol van,
ezzel vigasztalódtam.

A kamrában széjjelrágott
harmincöt új kenderzsákot
Az a beste kis egér,
nem sirok én ilyenér.

Nem vagyok én zsugori lám,
megromlott a kukoricám,
Kiszórtam a szemétre
verebeknek ebédre.

Hetven hektó borom elfolyt
pedig már a pincében volt,
A jó széna kazalom
szétázott az udvaron.

Nincs már búzám, borom, szénám,
ne nézzenek furcsán énrám,
Segitek az államon,
Amim nincs: azt beadom.

M. Gy.

Olyan felszólalás is lesz az . . .

— Te Acheson, holnap felszólal Párisban az angol és a francia delegátus.
— Tudom, éppen most rágom a szájukbavalót.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Szerkesztőség:
Budapest, V., Alkotmány-utca 3.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Budapesti Szikra Nyomda
V., Honvéd-u. 10.
Felelős vezető: Radnóti Károly.

AKINEK NEM INGE...

Bosszankodva láttam, hogy kedves könyvem, — Azsájev: Távol Moszkvától, — nincs meg. Valakinek kölcsönadtam. De kinek? Hiába rajzoltam a könyvszekrényre halálfejet, és írtam rá, hogy a könyvesbolt innen csak ötszáz lépés, mitsem használt az apai tanács, hiszen az én könyveim csak kartávolságnyira voltak. Valaki elvitte az Azsájevemet és a mai napig sem hozta vissza. Hogy lehet egy ember ilyen lelkiismeretlen?! Sanyira gyanakodtam, aki szenvedélyes profi kölcsönkérő volt. Felhívtam telefonon és minden bevezető nélkül, — komolyan mondom rettentő mérges voltam, mert pont az Azsájevet, — eleinte dühösen, majd kimért hangon felelősségre vontam, hogy mikor akarja visszahozni a könyvemet? Hozzátettem azt is, hogy: már ideje volna! Sanyi biztosan megsértődött, mert nem mondott semmi gorombaságot, hanem csak annyit válaszolt, hogy: kérem, még a mai nap átküldöm! Megnyugodtam. De alighogy letettem a kagylót, eszembejutott, és szinte láttam rövidlátó lelki szemeimmel, amint épp Verának adom oda a kedves könyvemet, aki már régen nyafogott érte. Felhívtam telefonon. Vera is megigérte, hogy elküldi. Lelkiismeretfurdalást éreztem Sanyi miatt. Mért nem fordultam mindjárt Verához, hiszen tudnom kellett volna . . . azaz . . . várjunk csak! . . . Fejemre csaptam, szinte letaglóztam magam. Megvilágosodott az elmém. Nem Sanyinak adtam oda, de nem is Verának, hanem Vince bácsinak a suszteromnak. Leküldtem a szomszédék kisfiát az üzenettel, hogy: kérem vissza a könyvet, ennyi idő alatt bőven kiolvashatta.

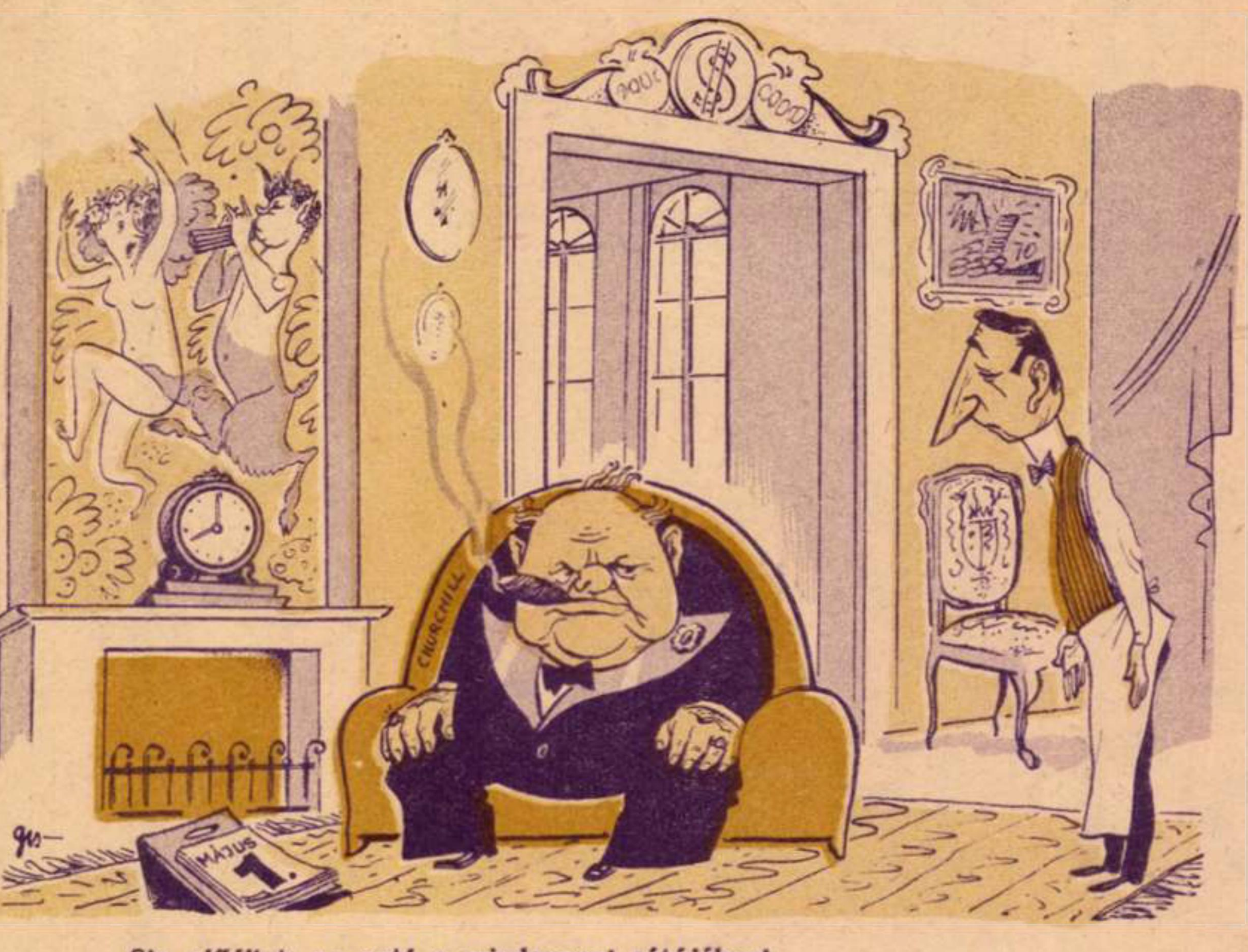
Délután kaptam három remek könyvet, de nem volt közöttük az Azsájevem. Viszont támadt egy remek ötletem. Elhatároztam, hogy így bővítem ki könyvtáramat. Úgylátszik mindenkinek vaj van a fején, mindenkinek van vissza nem adott kölcsönkönyve.

Másnap ismét ráripakodtam pár ismerősömre és a rákövetkező napon már jöttek a szebbnél szebb, jobbnál jobb könyvek. Később válogatós lettem. Határozottan megmondtam a könyv címét és azt is, hogy puhafedelű volt-e, vagy keménykötésű. Valahogy így ment a dolog: „Légyszíves hozd vissza a Csendes Donomat. Azt hiszem, már ideje volna, hiszen csak egy hétre adtam kölcsön. Alighogy megvettem szép keménykötésben, kemény ennyi és ennyi forintért, te már rácsaptál és el is vitted."

Csak az bántott, hogy a legújabb könyveket nem tudom beszerezni, mert azokat nem adhattam kölcsön. Könyvtáram szépen gyarapodott. Azsájevből volt hét példányom. Ismerőseimet azonban lassan elfogyasztottam, megkopasztottam. Rátértem le- és felmenő-ági rokonaimra. Irtam nagynénémnek Dombóvárra, hogy kedves neveltlánya küldje vissza a tavaly nyáron kölcsönadott könyvemet, a címére sajna már nem emlékszem, de postafordultával küldje vissza, mert az égetőnél is nagyobb szükségem van rá. Nagynénikém visszaírt, hogy máskor ne adjak kölcsön ilyen könyvet, mert mindezeket ráér megtudni a kislány majd az érettségi után. És visszaküldött egy illusztrált orvosi szakkönyvet. Végülis abba kellett hagynom szélhámoskodásaimat, mert egy távoli rokonomtól, akinél valaha két napot töltöttem átutazóban, visszakértem egy szakkönyvet, méghozzá egy németnyelvű szakkönyvet Eurázia flóra-földrajzáról. Megírtam, hogy ezt a könyvet kedves fiának, Béluskának adtam kölcsön, mert nagyon akarta olvasni. De úgylátszik emlékezőtehetségem itt cserbenhagyott, mert kiderült, hogy Béluska most lesz hat hónapos. Hathónapos korában az ember nem igen érdeklődik Eurázia flórája iránt, hacsak nem csodagyerek. Csodagyerek pedig csak egy van a családban, — én!!

Mikes György

Churchill és a május elseje

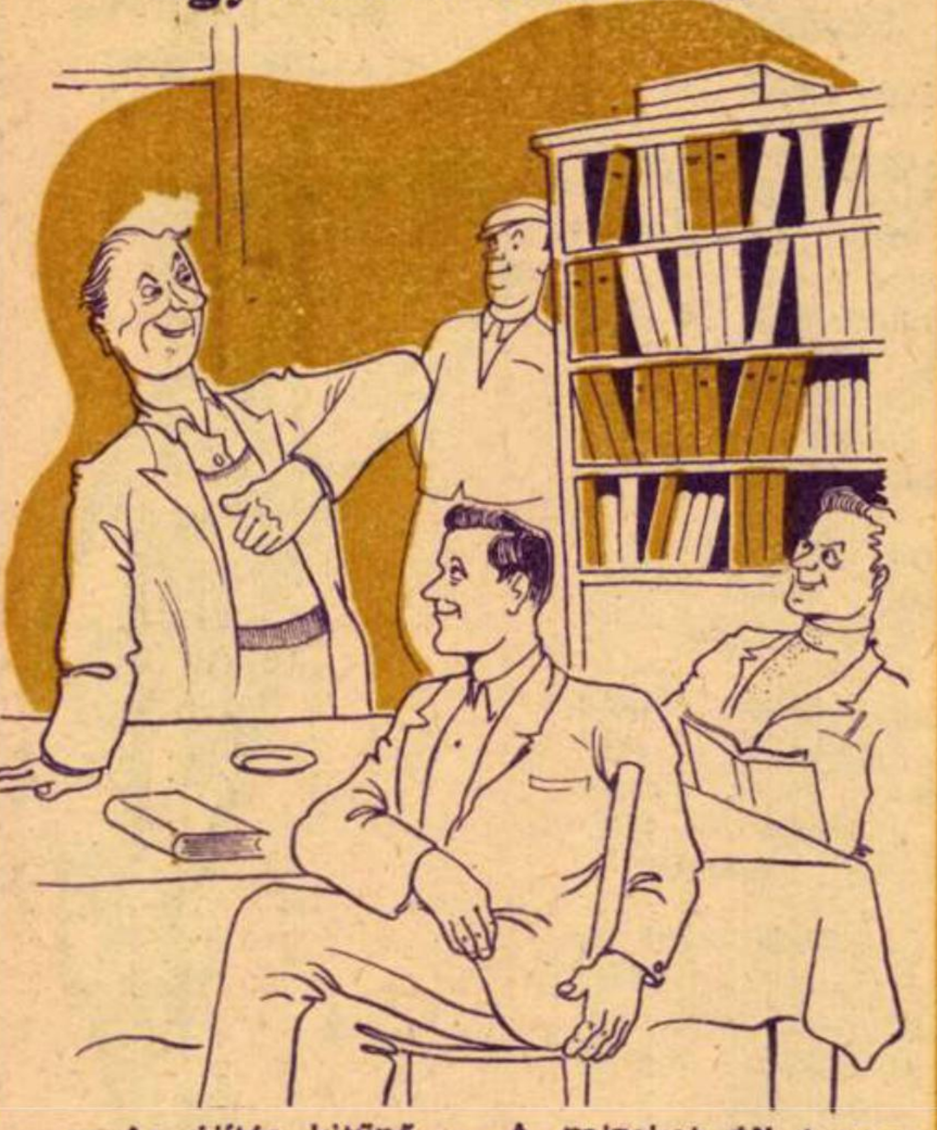
— Sir, előállott az autó a mindennapi sétájához!
— Ma nem megyek az utcára, mert nem akarom, hogy tüntető munkásnak nézzenek.

Zsírosjánosék bosszúsága

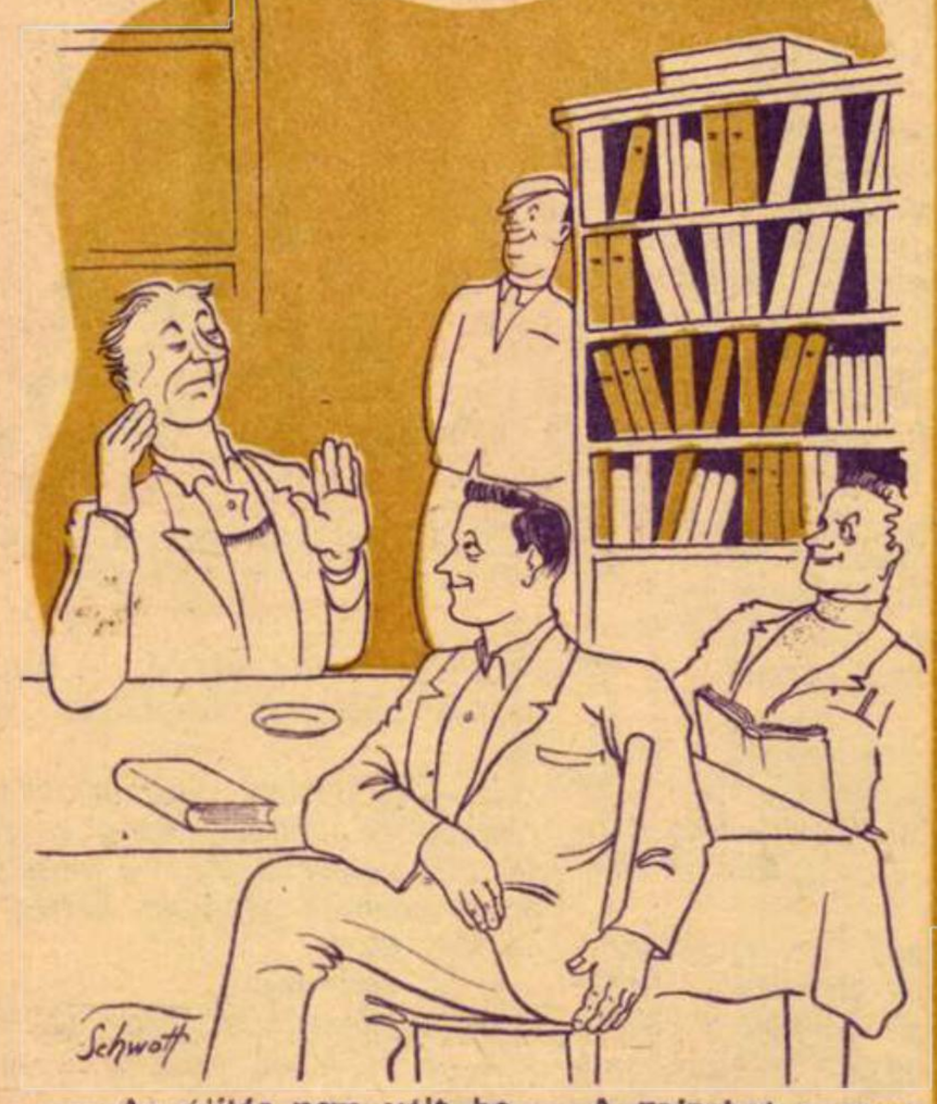

— Hát ne üsse meg az embert a guta?! A gyomot kiirtják, a borsót meghagyják!

Egy ember két arca

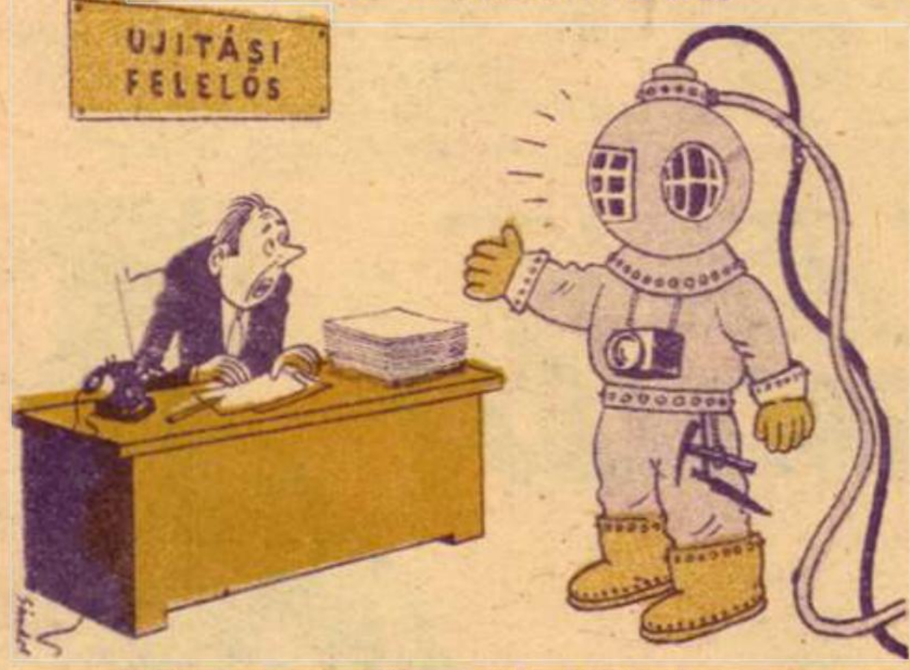

— Az újítás kitűnő ... A rajzokat ÉN terveztem, a próbadarabot ÉN készítettem, a gépet ÉN állítottam be, az első munkát ÉN ellenőriztem, mindent ÉN csináltam!

— Az újítás nem vált be ... A rajzokat a szerkesztés nem jól rajzolta, a próbadarabot a kísérleti elméretezte, a gépet rosszul állították be, a revizió nem vette észre a hibát, nekem semmi részem nem volt az egészben ...

Búvár a hivatalban

— Kérem, az elsüllyesztett újítások miatt jöttem ...

PROF. G. OLIN

Van, aki az állatok közül a kutyát kedveli, van, aki a macskát, van aki a mókust, söt olyan is van, aki a törpepapagájt szereti. Ez gusztus dolga. A stockholmi Gunnar Olin professzor például, Truman svéd barátja, a tifuszbacillust szereti. Ha Trumant szereti, miért ne szeretné a tifuszbacillust is?

Olin professzor szeretete nem értéktelen a tifuszbacillusok számára, mert nemcsak dédelgetésben és simogatásban nyilvánul meg, nem afféle majomszeretet, hanem cselekvő szeretet. Prof. Olin protezsálja is kedvenceit. Úgy van a bacillussal, mint Caligula a lovával, amelyet beprotezsált konzulnak. Gunnar Olin stockholmi beszámolójában az égig magasztalja apró kedvenceit, mondván „hogy azok a legolcsóbb és leghatékonyabb eszközei" a tömeges emberirtásnak. „És ami a legfontosabb" — mondta Olin a meghatott boldogságtól csaknem könnyes szemmel — „ezek az eszközök csak az embert pusztitják, vagyontárgyaikat azonban megkímélik."

Ezt mondta Gunnar Olin. És jellemző a svéd talajviszonyokra, hogy a föld nem nyílt meg alatta. A föld nem nyílt meg, ehelyett az amerikai érvényesülés lehetősége nyílt meg: Olin professzor úrról már majdnem olyan lekesedéssel írnak Truman lapja, mint a tifuszbacillusokról.

Mindenesetre sajnálható, hogy a tifuszbacillusnak nincs kutyatermészete. Mert a kutya hozzádörgölődik ahhoz, aki őt szereti.

Ezekután igazán nincs mit csudálkozni azon, hogy Gunnar Olin professzor szereti és be akarja protezsálni a hadászatba a tifuszbacillust. A rokonszenvnek mindig a rokonvonások adják meg az alapját. Gunnar Olin professzornak körülbelül olyan az értelmisége, mint egy tifuszbacillusé.

Csak a lelkiismerete kevesebb még egy tifuszbacillusénál is.

Húszezer diák

Húszezer egyetemi hallgató és középiskolai tanuló tüntetett Teheránban az ellen, hogy Anglia és Amerika Huzisztánban és a Bahrain szigeteken elrabolja Irán kőolaját — jelentik a lapok.

Vajjon milyen érzés lehet Trumannak és Attleenek, hogy húszezer perzsa fiatalember egyszerre kívánja őket perzsa nyelven a pokolba?

Attól félek, hogy semilyen. Ez a négy fül — Truman és Attlee két-két füle — a világ legedzettebb négy füle. Ez a négy fül hallotta már hinduul egyszerre százezer torokból, hogy vigyen el benneteket az ördög, hallotta ugyanannyi torokból egyszerre franciául, hogy menjetek a fenébe, hallották eszkimóul, norvégül, svédül, dánul, vallonul, flámul, hogy pusztuljatok innen. Ezeknek az edzett füleknek húszezer perzsa diák szava csak olyan, mint más embernek a légyzümmögés. „Húszezer?" legyintett Truman „Hát amikor Eisenhowert Párisban ötvenezren akarták megverni?" Nem, ebbe a négy fülbe már lehet akármit kiáltani, ezeket nem érheti meglepetés .Nekik már mindent mondtak százezres tömegek a világ minden nyelvén. Úgy vannak ők evvel, mint az egyszeri házalóügynök, akitől megkérdezték, hogy megsértették-e már üzleti működése során. „Nem" felelte az illető „nem mondom, küldtek már a fenébe, meg még cifrább helyekre, lecsirkefogóztak, legazembereztek, pofon is vágtak már, de megsérteni még nem sértett meg senki."

Hol az igazság?

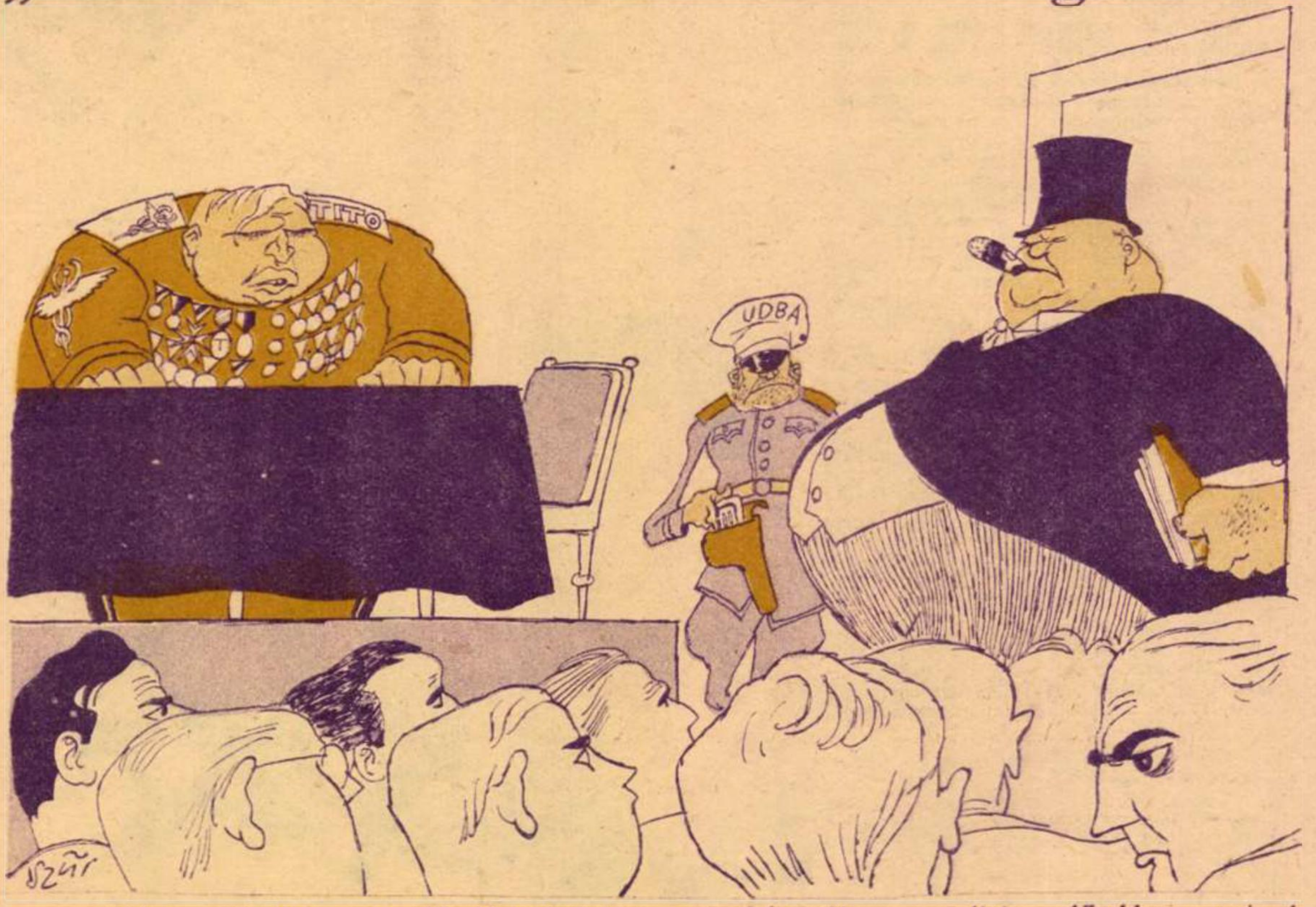
— Nem értem öregem! MacArthur nem értett egyet Trumannal, erre visszahívták. Én évek óta nem értek egyet Trumannal, mégis itt tartanak...

A kis csavar félreértette a dolgot

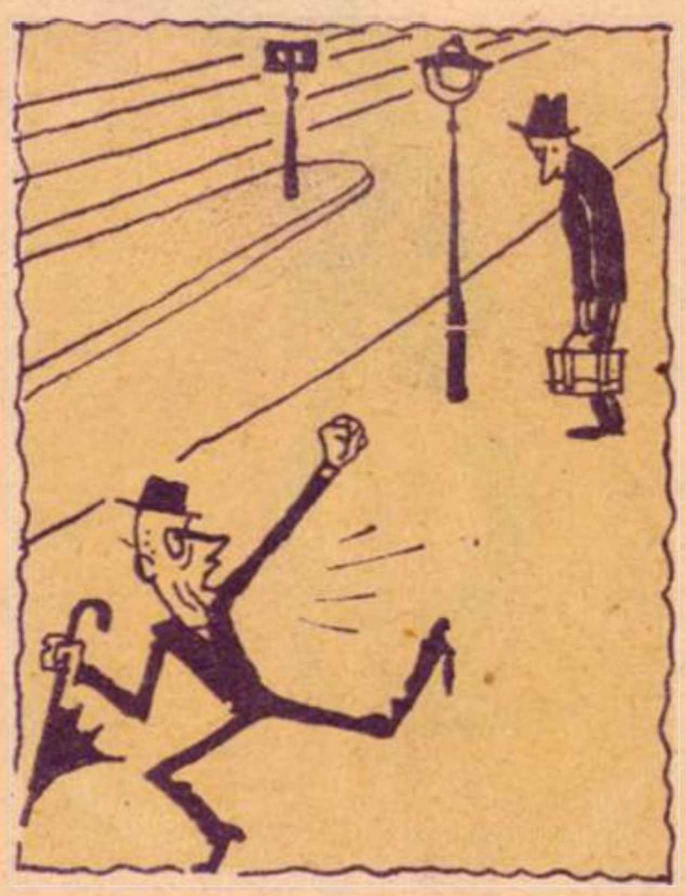
A csavar: Kaphatnék egy anyát?

„Szocialista előadássorozat" Belgrádban

Tito: Minthogy az előadó polgártárs megérkezett, szocialista előadássorozatunk kezdetét veszi...

Haragos ember

Reggelenkint találkozom vele az Üllői-úton. Lassú, kimért léptekkel jön, legtöbbször vidáman fütyörész. Táskáját lóbálja, ráérősen lépdel. Aztán, amikor a közelembe ér: rámnéz, arca hirtelen elkomorodik, homlokát összeráncolja, abbahagyja a fütyölést meg a lóbálást. Vad tekintettel mér végig, szemében gyűlölet és harag villámlik. Mindezt tetézi azzal, hogy váratlan rohanásba kezd, mint aki leprással találkozott és elrohan, mielőtt elkapná a súlyos kórt.

Ez hetek óta megismétlődik, ha történetesen félnyolckor indulok hazulról. Érthetetlen volt sokáig előttem. Gondolkozni kezdtem: miért gyűlölhet úgy engem ez az ismeretlen? Az ember ilyenkor sokmindenre gondolhat. Lehet, hogy előadó vagyok valahol, ahonnan ő lemorzsolódott és miattam megszidta az üb-titkár. Az is lehet, hogy valamijéről én morzsolódtam le. Kicsit hasonlít arra is, akinek tavaly véletlenül megrúgtam a bokáját az újpesti Dózsa-stadionban, mert nem a Honvédnek drukkolt, bár ha azonos volna, már rég meg lennék verve. Az utóbbi időben lakást sem igényeltem ki, senkinek sem tartozom, legfeljebb magamnak egy felelettel: ki lehet ez a haragos ember?

Tegnap nem álltam meg szó nélkül. Amikor kigyult szemében a gyűlölet lángja és hirtelen rohanni kezdett, elkaptam a kabátja ujját és megállítottam:

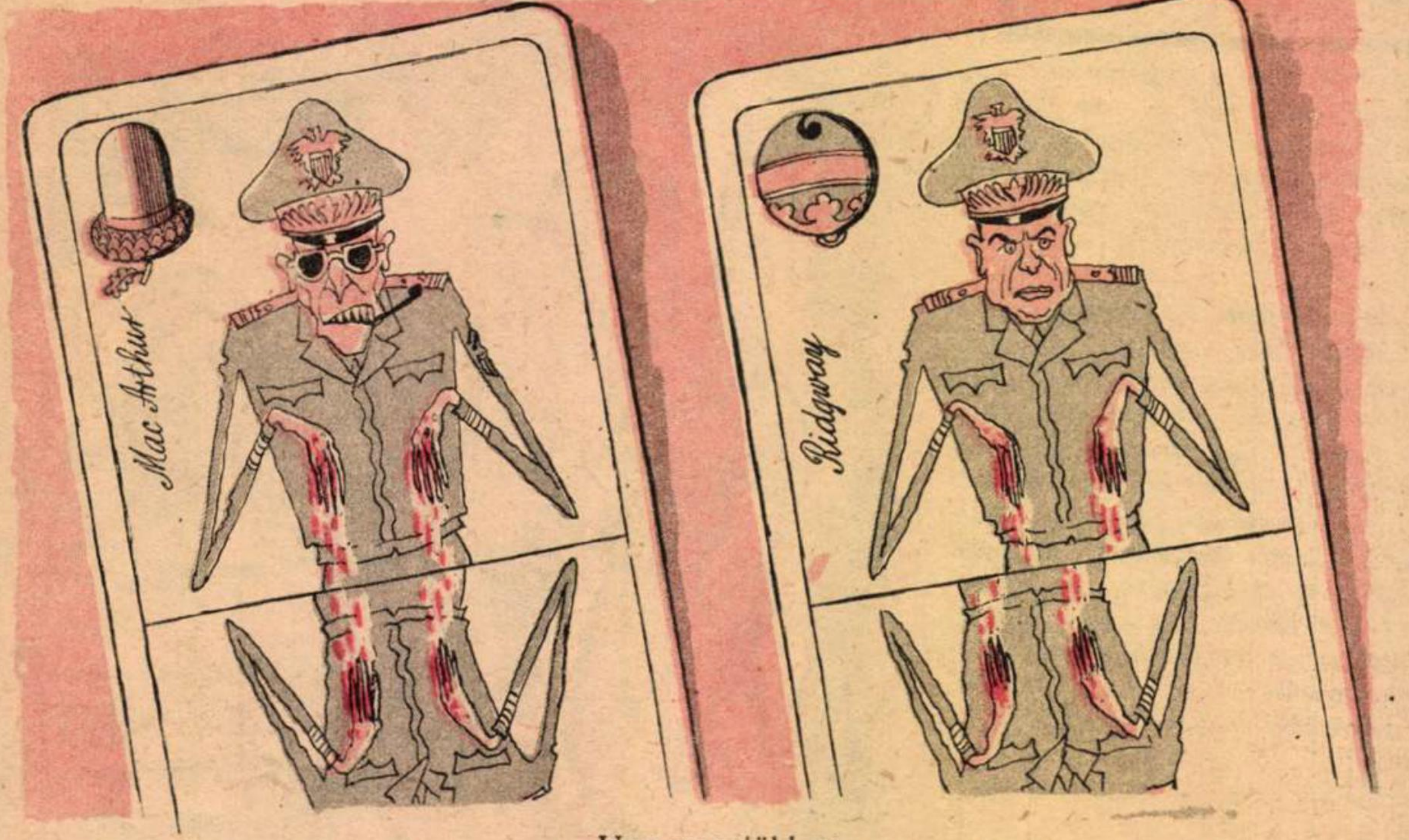
— Mondja, kérem, miért haragszik ön ilyen nagyon rám?

A haragos ember kitépte magát a kezemből, futásnak eredt és szilaj káromkodások közepette a sarokról kiáltott vissza:

— Hogy az istenbe ne haragudnék, amikor valahányszor magával találkozom, mindig legalább 10 percet kések a hivatalból ...

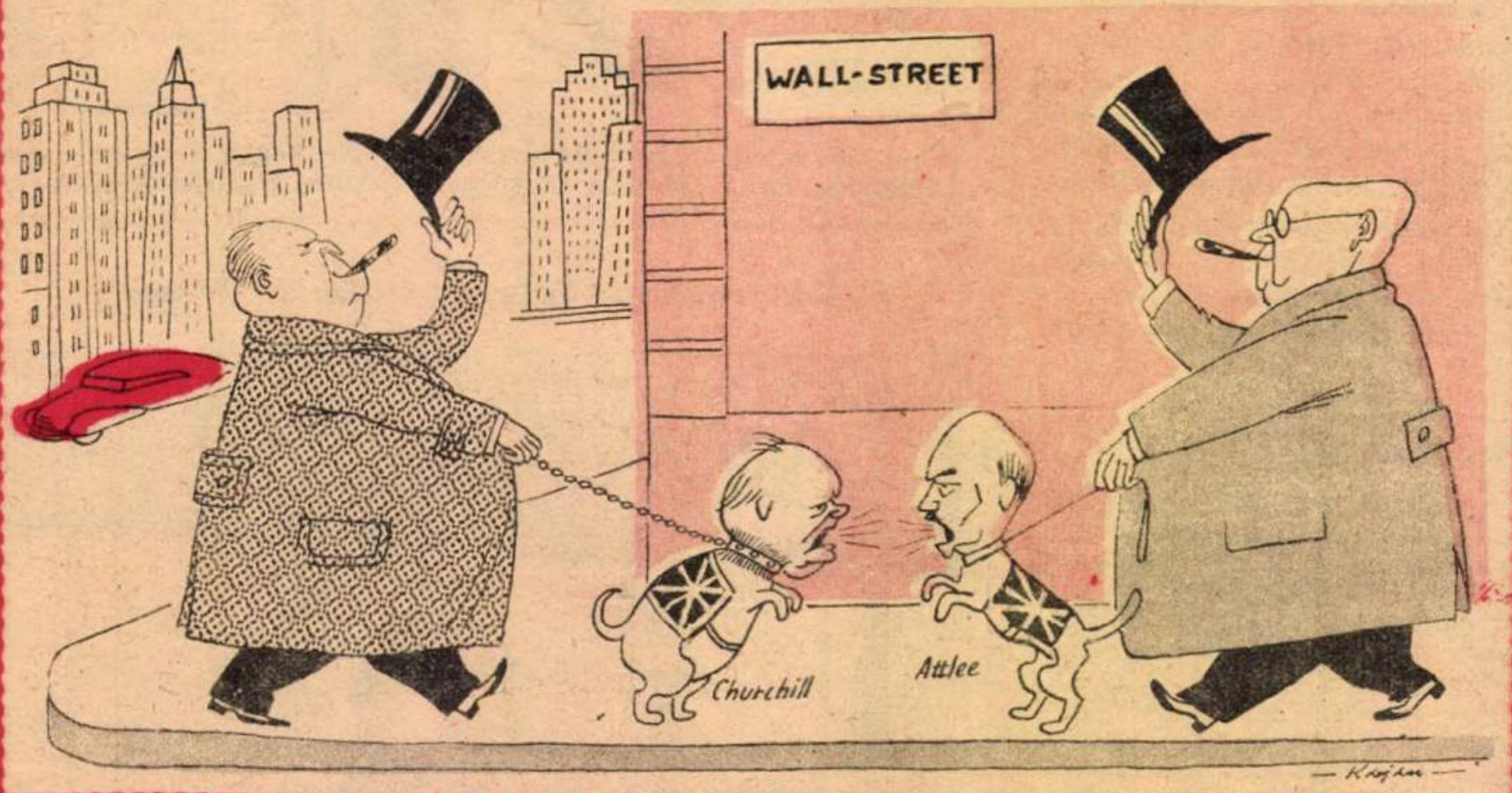
Alföldi Imre

Koreából jelentik:

Ugyanaz tökben.

Ellentétek Attlee és Churchill között

Juhász és tehenész az aszfalton

„Milyenek voltak?" — ez a kérdés repkedett felém mindenfelől, amikor az ismerőseim meghallották, hogy Pestre felrándult juhászokkal és tehenészekkel voltam együtt. „Volt-e gamósbotja a juhásznak?" „Káromkodtak-e cifrákat?" — és így tovább.

Megpróbálok itt felelni a kérdésekre, egyszerre valamennyire, megpróbálom kielégíteni exotikus zamatra, illetve zamatos exotikumra szomjas, göregáboron és csikósoperetteken edzett fantáziájú ismerőseimet.

Először a krisztinamajori tehenésszel találkoztam, Reiner Mihállyal. A krisztinamajori tehenésznek csakugyan elüt a ruházata az enyémtől. Ugyanis valamivel elegánsabb nálam. Vadonatúj, jószabású zakkó van rajta. Káromkodni nem káromkodik, ellenben pirul, mint egy fiatal lány. Messziről orvostanhallgatónak nézné az ember, közelről mérnökhallgatónak. Kevésbeszédű ember. Megkérdem tőle: „Mennyi volt az évi fejési átlaga?"

Olyan szűkszavú és megfontolt, hogy mire kimondja a 4675 litert, addigra tán már elérte a 4800 litert.

Halkan és szerényen közli az eredményeit, szinte ezt mondja a tekintete: „Ugyan kérem, semmi az, ha maga nekidurálná magát, maga is megcsinálná."

De azért mégiscsak valami az, mert munkaérdemrenddel tüntették ki érte.

Kelencés Sándor, a mezőhegyesi állami gazdaság juhásza ugyancsak munkaérdemrendes. Olyan kerek és szabatos a beszédje, hogy mindjárt nyomtatni lehetne. „Kilenchetes korban huszonegy kilós súllyal választottam le a jerkéket, huszonnéggyel a kosokat" mondja. A „norma jerkénél 17 kiló, kosnál huszonegy kiló." Tiz perc alatt megmagyarázza az egész juhásztudományt, számadatokkal alátámasztva, könnyen és világosan. A juhászat egyetemi tanára lehetne. A végén már szinte sajnálom, hogy nem születtem báránynak és nem az ő keze alatt cseperedtem fel. Akkor biztosan nem lenne rossz a gyomrom.

Kelencés barátja Fehér Vendel, az ürbőpusztai állami gazdaság juhásza. Őt is munkaérdemrenddel tüntették ki. Hatvanötesztendős. A haja fehér, mint a hó, de a bajusza nem. „Hja, az húsz esztendővel fiatalabb." „Az én juhaim között" mondja csendesen „se rühös nincsen se büdös sánta! Nincs, nem is volt, nem is lesz!"

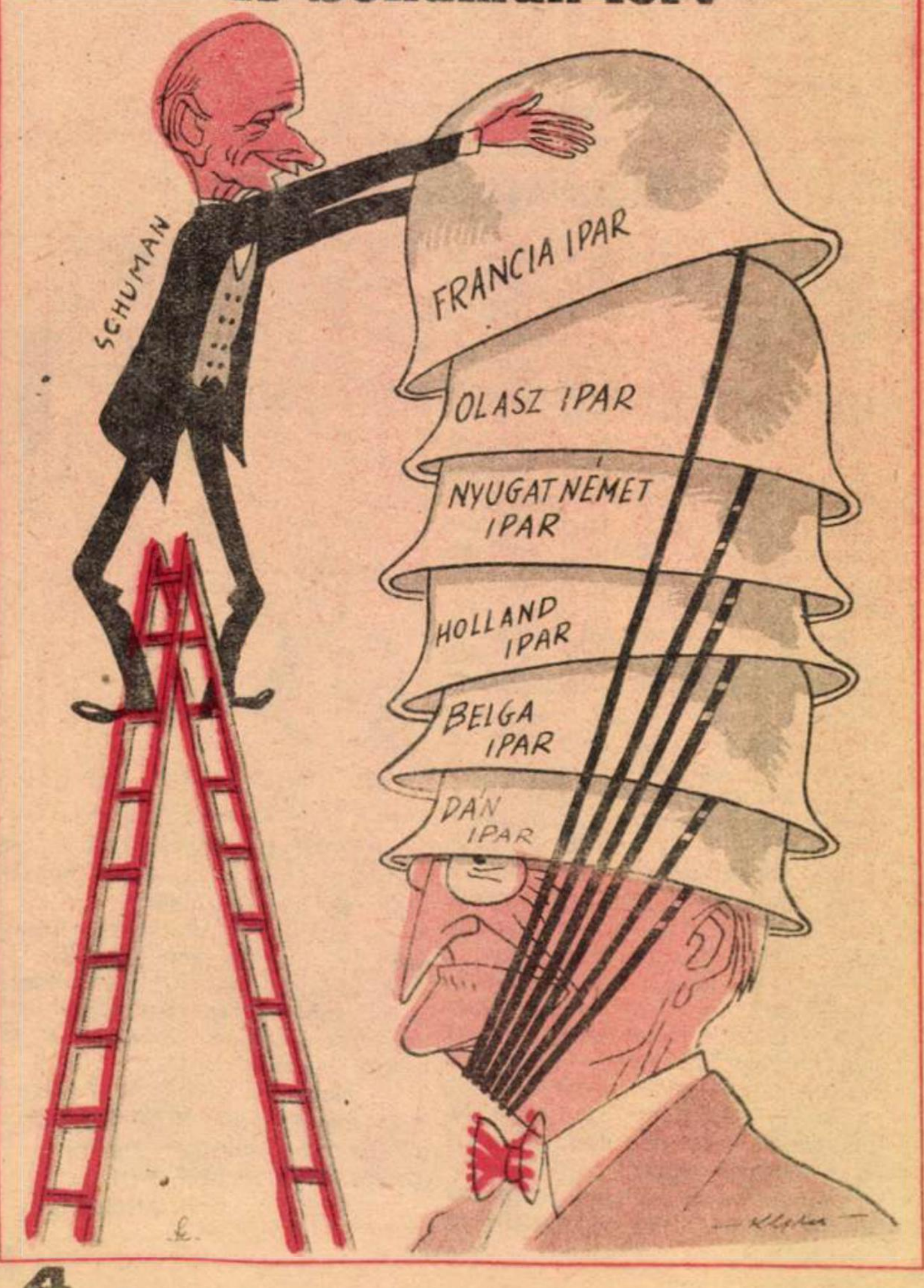
Ne tessék lecsapni erre, hogy „hanem ez már aztán valódi népi jaoó íz, a rézangyalát a fűzfánfütyülőjének", mert a büdös sántaság nem ízes gorombaság, hanem egy juhbetegségnek a hivatalos neve.

Káromkodást összesen egyet hallottam egész délelőtt.

Azt is miután elbúcsúztunk, kint az utcán, egy elegáns pesti hölgytől, akinek leszaladt egy szem a harisnyáján.

GERGELY MIKLÓS.

A Schuman-terv

A harmadik felvonás után

Irta: Szép Ernő

Rendes mulatságom, ha szinházban voltam, a darab végén kisétálok az előcsarnokba, s végignézem a ruhatári ostromot.

Ez a szememben még az előadáshoz tartozik. Ez a legutolsó jelenet, amit a közönség játszik el a ruhatári pult előtt.

Én ráérek, nem szalad el a vacsora.

Újra meg újra végigélvezem a tipusaimat, akiket annyi hosszú esztendőn átal alkalmam volt megtapasztalni.

Azt aki vállak, mellek, hátak közt szorulva ágaskodik a pult felé való törtetésben, és úgy lebegteti a céduláját, epedezve hol erre, hol arra, a kapkodó ruhatárosné felé.

Azt, aki úgy tolakszik, mint az úszó a spanyolúszásban a hullámok ellen, oldalt fúrja, fúrja magát makacsul, elbúsúlva, míg el nem enyészik a szem elől.

Azt, aki áll már a pultnál, vadul nézi a szegény selátó-sehalló ruhatárosnőt, azt várva, hogy az majd megrendül és bűnbánóan elveszi a cédulát a kezéből.

Azt, akit a pult végin a falhoz tapasztottak, onnan kiábalja eszelősen: száznegyvenhét! száznegyvenhét! száznegyvenhét!

Azt, aki a pult másik végén ragadt a falhoz, és nem ordít, hanem előre ugrasztja a fejét, rágja az állkapcsát, feszíti az orrlyukait meg a szemét, hipnotizálni akarja a jó asszonyt, aki őt még mindig nem vette észre.

Azt, aki nyujtja, nyujtja előre a fejek közt a cédulás kezét; orrot, fület, frizurát súrol, félrekapják az arcukat sürgősen és ráundorodnak, akiknek még maradt ennyi eszméletük.

Azt, aki magasra emelte a céduláját, a tekintélyében bizik, vagy az Igazságban s egyre méltatlankodóbb hangon dörgi: Kérem! Kérem!!! Kérem!!!

Azt, aki (hölgy) a legnagyobb nyomakodás közé préselve vonaglik, halálra sértve kapkod a pillantásával jobbra-balra, s kinos mosollyal rázogatja a dauerolt fürtjeit: nnahát ez, hogy én ilyen helyzetbe kerülhetek!

Kiabálnak, nyögnek, sziszegnek és dúlnak, dúlnak, dúlnak és vadulnak, mind akik még öt perce hangulatosan ültek, hallgatták önfeledten az édes tanítást a jóságról, szeretetről, megértésről.

Óh, mi lenne itt, ha szót fogadtak volna, ha megtörve, megtérve vonultak volna ki a ruhatárhoz, szórakozottan és álmodozó arcokkal.

És gyöngéden, udvariasan tekintenének kétfelé, hogy véletlenül se tolakodjék egyik a másik elé. S tessékelnék egymást hizelgő szemekkel előre.

— Parancsoljon,

— Ó, köszönöm, csak tessék.

— De kérem, nekem nem oly sürgős.

— Tessék, tessék előre!

— Pardon, csak ön után.

— Könyörgök, kegyed talán messzebb lakik.

— Világért se, igazán, zavarba tetszik hozni.

Olyan szép lenne igy úgye, olyan álmatag, mint valami ballet.

Jajjaj, reggelig várhatnék itt a kalapomra meg a felöltőmre.

Miért malteros a kulák sógora?

Mert beépítette magát a tszcs-be, de leleplezték, és kidobták.

Angolos távozás

Régente divatban volt, hogy az egyes népeket bizonyos nemzeti sajátosságokkal ruházták fel, amit senkinek esze ágába sem jutott kétségbevonni. Köztudomású volt pl., hogy a német praktikus, a szláv szomorú, a francia udvarias és az olasz makarónit eszik. Rólunk, magyarokról mindenki tudta, hogy lovas-nemzet vagyunk, majd lovagias néppé fejlődtünk, hogy a lóval mégis megtartsuk kapcsolatunkat. Ugyanígy tudtuk az angolokról, hogy angolosan távoznak. Ez annyit jelent, hogy feltűnés nélkül, gyorsan. Annyit sem mondanak: good bye, aztán már csak a hátuk közepét láthatod.

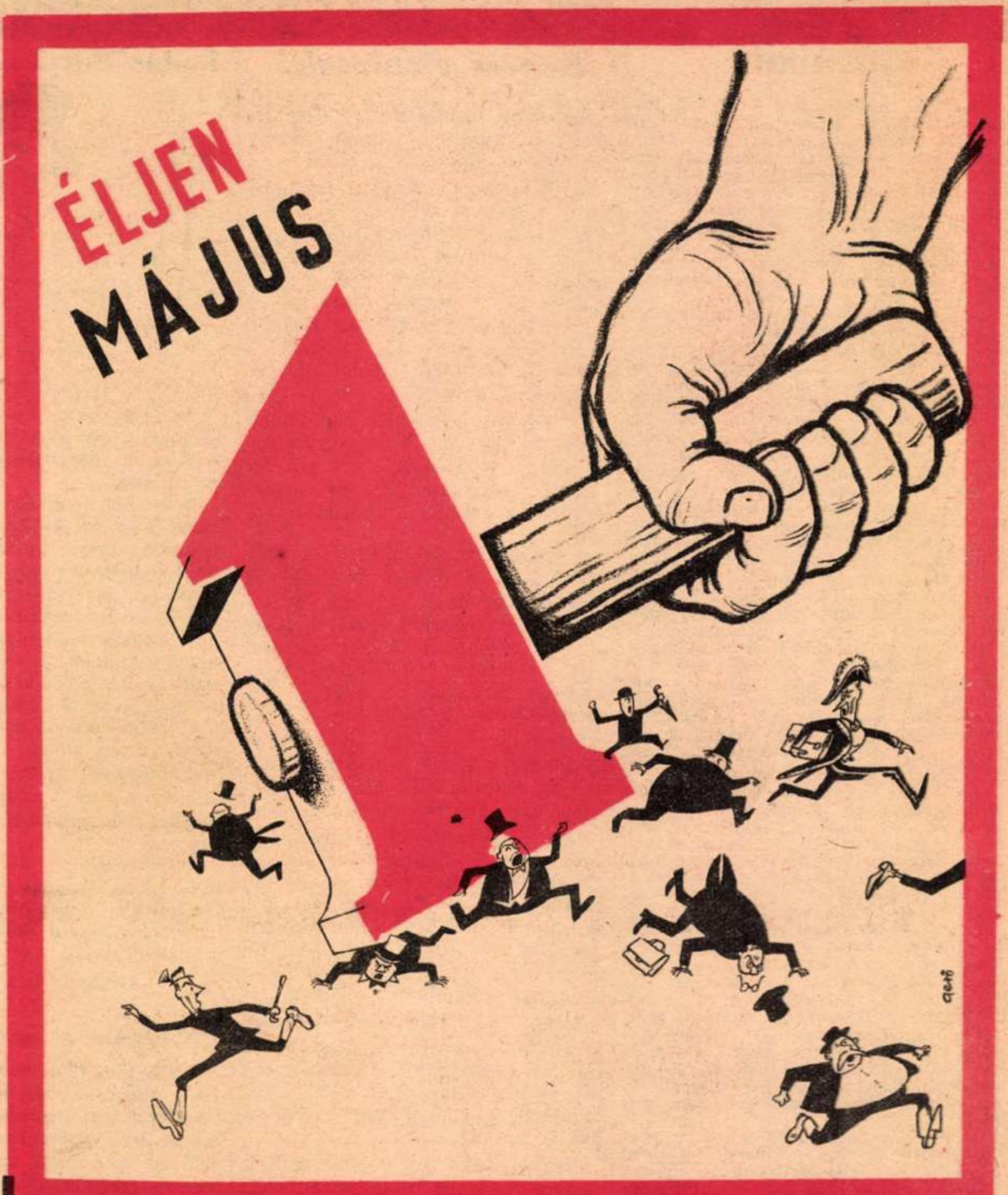
Bevallom, ezek a nemzeti sajátosságok akkor kezdtek gyanúsakká válni előttem, amikor az első olaszt megláttam krumplis nudlit enni. Azóta már rengeteg goromba franciát, vidám szlávot és gyalogos magyart láttam s ez még csak növelte kétkedésemet. Most aztán, az angolos távozással kapcsolatosan végképen megingott a közismert nemzeti sajátosságokba vetett hitem. Ezt a kiábrándulást a Reuter hírügynökség egy híre okozta nekem, amelyben rengeteg száraz (angol) humor van. Ez a hír úgy szól, hogy Stevenson egyiptomi angol követ visszatért állomáshelyére, Kairóba s ez alkalommal „végre-valahára" magával vitte a legújabb angol javaslatokat válaszul az egyiptomi kormánynak legutóbb mult év novemberében hivatalosan bejelentett követelésére, hogy a brit csapatokat vonják ki Egyiptomból. Kiszivárgott hírek szerint — amint az egyiptomi sajtó közli — e javaslat lényege az, hogy „az angol csapatokat fokozatosan három év leforgása alatt vonják ki azzal a feltétellel, hogy a csapatok visszatérhessenek, ha a helyzet úgy kívánja".

A helyzet persze, amely valamit kíván, relatív dolog: más ha az angolok nézik, megint más, ha az egyiptomi nép nézi. Igy biztosra vehető, hogy az angolok fokozatosan Egyiptomban fognak maradni mindaddig, míg ki nem dobják őket onnan. Ezt bizonyítja az is, hogy a fenti javaslattal egyidejűleg az angol kormány kegyesen felajánlotta az egyiptomi kormánynak, hogy hajlandó az egyiptomi hadsereget felszerelni és kioktatni, ami viszont azt jelenti, hogy ellenőrzés alá akarja venni Egyiptom hadseregét.

Igy áll a helyzet az angolos távozással, amely lehet nemzeti sajátossága az angol munkásnak például, aki kénytelen angolosan távozni munkahelyéről, ha mondjuk a békeívet aláírta, de nem nemzeti sajátossága az angol gentlemannak, aki ott marad a legtovább, ahol a legjobban utálják. Nem akarok a ló másik oldalára esni (bár lovasnemzet tagja vagyok), de volna egy javaslatom: amíg a „helyzet úgy kívánja", beszéljünk inkább angolos maradásról. Ha például egy vidéki rokon feljön Pestre két napra és itt marad három hétig, mondjuk ezt: Lina néni feljött két napra, de angolosan itt maradt három hétig.

De legyünk őszinték, van egy angol „nemzeti tulajdonság", aminek az angol kormány viselkedése nem mond ellent. Azt szokták mondani, hogy az angoloknak bulldog természetük van: amit megragadnak, azt egyhamar nem eresztik el. Ebben van valami. Attlee és cimborái valóban bulldog módjára kapaszkodnak a hatalomhoz. De, ha az angol nép egy jólirányzott rúgással hozzásegíti őket az angolos távozáshoz, akkor egyszer s mindenkorra vége lesz a buldoggságnak.

Gádor Béla

Heti krónika

TITO BECSAPOTT EGY MILANOI UZSORÁST.

Castiglione: Dehiszen ön becsületszavára ígérte, hogy megkapom a hatszázezer dollár jutalékot!
Tito: Ebből is láthatja, hogy nem gondoltam komolyan.

FASISZTA GYILKOSOK VANNAK A NYUGAT-NÉMET „KÜLÜGYMINISZTÉRIUMBAN".

Adenauer: Maga mondta azt, hogy gázkamra nélkül nem tud külpolitikát csinálni?
Dr. von Nostitz: Én. Most ki tetszik dobni?
Adenauer: Dehogy. Csak azt akarom mondani, hogy legyen türelemmel.

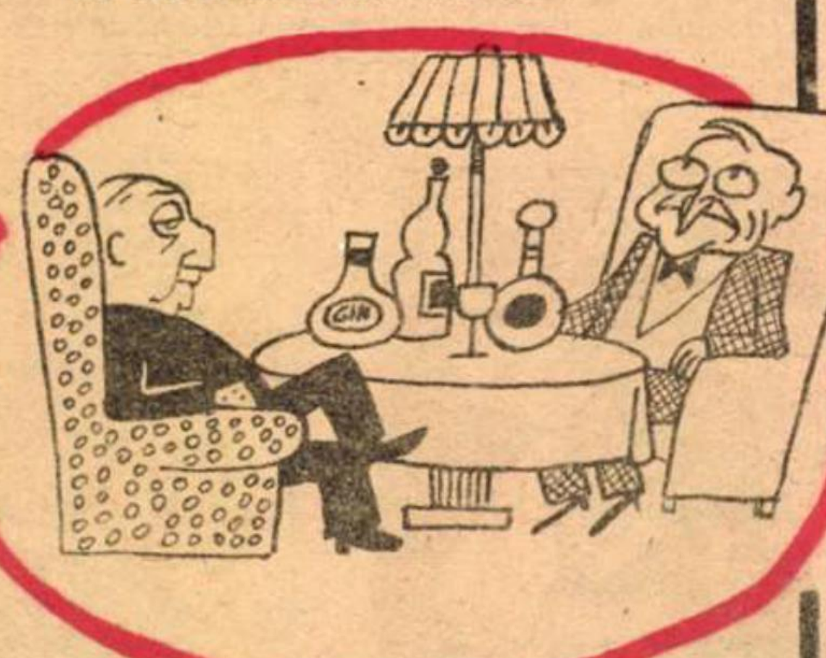
AMERIKAI—OLASZ KATONAI TANÁCSKOZÁSOK VOLTAK RÓMÁBAN.

— Miért sir miszter De Gasperi?
— Eszembejutott, hogy milyen szép volna ha ezt a duce láthatná ...

MACARTHUR BESZÉDET MONDOTT AZ AMERIKAI KONGRESSZUSBAN.

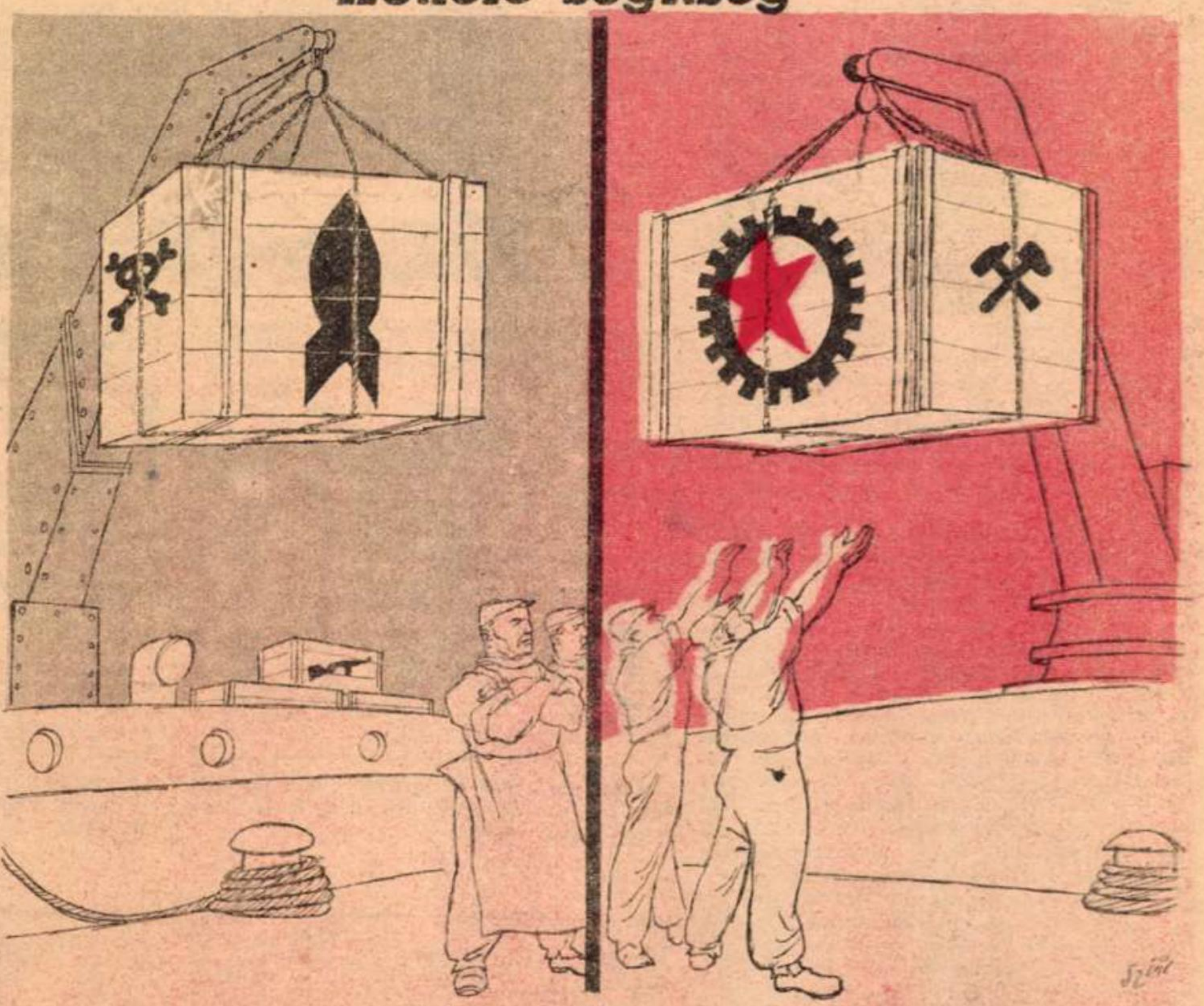
Az elkésett újságíró: Elmondta már MacArthur a beszédjét?
A portás: Hogyne kérem. Már szellőztetnek.

QUEUILLE BETILTOTTA A „FRANCIAORSZÁGI MAGYAR DOLGOZÓ" CIMŰ LAPOT.

— Látja Truman úr, ez ráadás, ezért nem is számítok fel külön semmit ...

Kétféle segítség

Ahova amerikai „segítség" érkezik és ahova szovjet segítség érkezik.

A legifjabbak felvonulása

Le a bürokráciával!

REKORD!

1949. év nyarán egy özv. Gál Istvánné névre szóló adó-felszólítást kaptam, végrehajtási kilátással. Feleségem, aki előző férje után Gál Istvánné volt, a felszólítást, mivel tértivevénnyel érkezett, a házmesterhez letette azzal, hogy nem azonos özv. Gál Istvánnéval, aki megelőző lakásunk tőszomszédságában lakott. A postás, mint ismeretlen cimzettnek szóló küldeményt az adóhivatalnak visszaküldte.

Az esetet követő második hónapban ismét egy adó-felszólítást kaptam, most már Gál Istvánné névre, ugyancsak a fenti kilátással. Telefonon és írásban közöltem a II. kerületi Adóhivatallal, hogy tévedésen alapuló névcsere folytán feleségem nem azonos a szóbanforgó személlyel. Az adóhivatal ezt tudomásul vette és ezzel az ügy befejezettnek látszott. Nem sokkal utána az alábbiak történtek:

1949. októberében a Madách Színházhoz, ahol feleségem, mint titkárnő dolgozott, fizetés-letiltási rendelvény érkezett és a véletlen folytán éppen énhozzám, aki a szinház gazdasági vezetője vagyok és egyben Gál Istvánnénak második férje. Most már hivatalosan és ajánlott levélben is közöltem, hogy Gál Istvánné alias Malonyai Dezsőné nem azonos özv. Gál Istvánné adó-alannyal, annál is kevésbbé, mivel semminemű olyan jövedelemforrása nem volt és nincsen, amely adózás alá esne, miért is a fenti rendelvényt csatoltan visszaküldtem.

Az 1950. év nyarán ismét adó-felszólítás érkezett címünkre a II. ker. Bimbó-út 63. számra, egyben jelezve egy bizottság kiszállását. A bizottságnak születési anyakönyvi kivonattal, ujraoltási bizonyítvánnyal, helyhatósági bizonyítvánnyal, munkaadói igazolvánnyal bebizonyítottuk, hogy Gál Istvánné elvált nem azonos özv. Gál Istvánnéval. Erre a bizottság kijelentette, hogy özv., vagy elvált az teljesen mindegy, de a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a jegyzőkönyvbe felvette, hogy nem áll fenn személyazonosság és Gál Istvánné a sors kifürkészhetetlen okaiból kifolyólag Malonyai Dezsőné lett. A Kamara moziban soha büffét nem bérelt és az adóhivatallal összeköttetésben nem állt.

1951. év márciusában most már Malonyai Dezsőné névre érkezett ugyancsak a fenti adótartozás ügyben egy felszólítás 2.070.— Ft. forgalmiadó, tőke és járulékai iránt.

Két kemény esztendő harca után személyesen kerestem fel a II. kerületi Adóhivatal forgalmiadó csoportját, ahol kijelentették, hogy bár a jegyzőkönyvet ők vették fel, de az ügyben állást foglalni nem illetékesek, mivel hozzájuk a tartozás csak behajtás végett érkezett, de az adót a VII/A. kerületi Adóhivatal vetette ki.

Ezekután felkerestem a VII/A. kerületi Adóhivatal forgalmiadó csoportját, ahol bebizonyítást nyert, hogy özv. Gál Istvánné, aki a Dohány-u. 42. szám alatt a Kamara Moziban büffét bérelt, forgalmiadója teljes mértékben rendben van, az adótartozása nem forgalmi, hanem illetményadóból származik. A vizsgálat során az is kiderült, hogy az 1948. évi adófőkönyvből a megfelelő törzslapból a Közép-európai és Keleti Gazdasági Iroda fennálló adótartozását is özv. Gál Istvánnéra rótták ki tévedésből. Igy tehát az özv. Gál Istvánnéra kirótt főösszeg is hibás a rossz kezelés miatt.

Tisztázni óhajtottam az Adóhivatalban, hogy a március 30-ára jelzett foglalást, illetve végrehajtást hogyan oldhatnám fel. Közölték velem, hogy be kell bizonyítanom, hogy feleségem, volt Gál Istvánné, nem azonos özv. Gál Istvánnéval, aki időközben disszidált. Közöltem, hogy a római jog fennállása óta negativumot bizonyítani a legritkább esetben lehetséges. Ezután közölték, hogy akkor azt bizonyítsam be, hogy özv. Gál Istvánné volt a Kamara Mozi büffé-bérlője. Ezt annyira nevetségesnek találtam és felháborítónak, hogy jóneveltségemnél fogva nem is válaszoltam rá.

Időközben egy Molnár kartárs akadt a számomra, akinek az a meglepő tulajdonsága van, hogy a vitás özv. Gál Istvánnét személyesen is jól ismeri. Rögtön bebizonyosodott, hogy feleségem, Malonyai Dezsőné, alias Gál Istvánné nem azonos özv. Gál Istvánné volt büffé-tulajdonossal. Értelemszerűen kértem, hogy a végrehajtási eljárást ellenem szüntessék be. Közölték, hogy ez nem áll módjukban, mert ők nem nyomozó hatóság, azonban annyit tehetnek, hogy a kiküldött értesitésre rávezetik, hogy az ott kivetett összeg özv. Gál Istvánné adótartozása, amellyel együtt a házmesternél levő lakók névjegyzékével karöltve a végrehajtóknak tisztázzam, hogy a kivetés hibás.

Egyebekben Molnár kartárs közölte, hogy én hívjam fel a 222—855 számon Zimányi kartársat és kérjem, hogy őt ebben az ügyben hívja vissza. Tekintettel arra, hogy a telefon Molnár kartárs mellett volt, kértem, hogy az egyszerűség kedvéért közvetlenül ő hívja fel. Ezt nem tette, mert ez túl egyszerű lett volna.

Közben a II. kerületi Tanácsnál is voltam az ügyben, ahol felvették ugyan a panaszomat, de egyik fórum sem adott a fentiek után olyan írást a kezembe, hogy a tévesen kivetett adótartozás végrehajtási eljárást ellenem megszüntetnék.

Két esztendeje folyik ez az ügy, amelyet most már kénytelen vagyok a közvélemény nyilvánossága elé hozni, mert állampolgári erőmből a továbbiak során nem telik arra, hogy az adók isteneivel csatázzam. Tény, hogy a végrehajtási eljárás ellenem a továbbiak során is folyamatban van. Költségszámlámat nem tudom, hogy kinek nyújtsam be és itt csak azért nem közlöm, mert fontosabbnak tartom az ügy közlését, mint a bonyolult költségszámla elkészítését.

MALONYAI DEZSŐ
a Madách Szinház gazdasági vezetője.

Kedves elvtársak!

Az alanti történetet úgy írom le, ahogyan történt. Semmit hozzá nem teszek, így is elég cifra!

A Technoimpex Magyar Gépipari Külkereskedelmi Vállalat 1949 végén a Ganz Villamossági-gyárnál különféle inditót rendelt. Ennek szállítását a Ganz 1950 végére vállalta. 1951. április 10-re végre készen volt az áru, amelyet a Ganz Villamossági-gyár a következő bürokratikus utakon át juttatott el rendeltetési helyére.

A készáru beérkezett az átvételi osztályra, az „új betonépület“ földszintjére, Walterhez, aki azt átvette és bevezette. Ezután ismét kivezette és kiadta a műszerraktárnak.

A műszerraktár átvette, a régi gyárépület pincéjében betárolta és bevezette az árut, egyben értesítette a kereskedelmi osztályt, hogy az áru beérkezett. A kereskedelmi osztály kiállította a főrendelési jegyet és kiigényelte az árut a műszerraktárból Hohningertől.

Hohninger az árut kivezette és és kiadta a „Szén“-raktárnak, mely az „új betonépület“ második emeletén van. Ott bevezették az árut.

Innen igényelte ki a főrendelési jegy alapján Schuster kartárs az „új betonépület“ első emeletéről, kiadta az árut a csomagolónak, az „új betonépület“ földszintjére, annak a vasrácsnak az innenső oldalára, amelynek túlsó oldalán a Walter-féle áruátvétel működik.

Addig azonban, amíg mindez megtörtént, az árunak négy raktáron kellett átmennie, számtalanszor be- és kivezették, igényelték, tehát legalább ugyanannyiszor kellett papírt is kiállítani róla.

Beavatottak úgy informáltak, hogy a Ganz Villamossági-gyár szervezési osztálya szervezte meg ilyen jól és egyszerűen az ügymenetet. Jó volna, ha a gyár másik osztálya, — teszem azt például az ellenőrzési osztálya — megnézné kissé ezt a szervezést.

Székely István
a Technoimpex dolgozója

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi nemrégiben „Jó emberek kis helyen is elférnek“ című cikkében a Gázfejlesztőkészülék és Gépgyár tisztviselőinek helyzetével foglalkozott.

Tekintettel arra, hogy az illetékesek között első helyen, mint felügyeletet gyakorló Ipari Központ mi állunk, szükségesnek tartjuk a cikket megválaszolni, közölve egyben azt is, hogy a következő intézkedéseket tettük:

A vállalat adminisztrációját felülvizsgálva megállapítottuk, hogy a létszám túlzott, ezért két fő adminisztratív munkavállalót áthelyezünk.

A könyvelést, az adminisztrációnak azt a részét, amely a legkönnyebben függetleníthető a termelő üzemektől, ideiglenesen az óbudai telepre vittük át, ahol kihasználatlan irodahelyiségek vannak.

Ilyenformán az adminisztráció zsúfoltságát a végleges rendezés közeli időpontjáig megszüntettük.

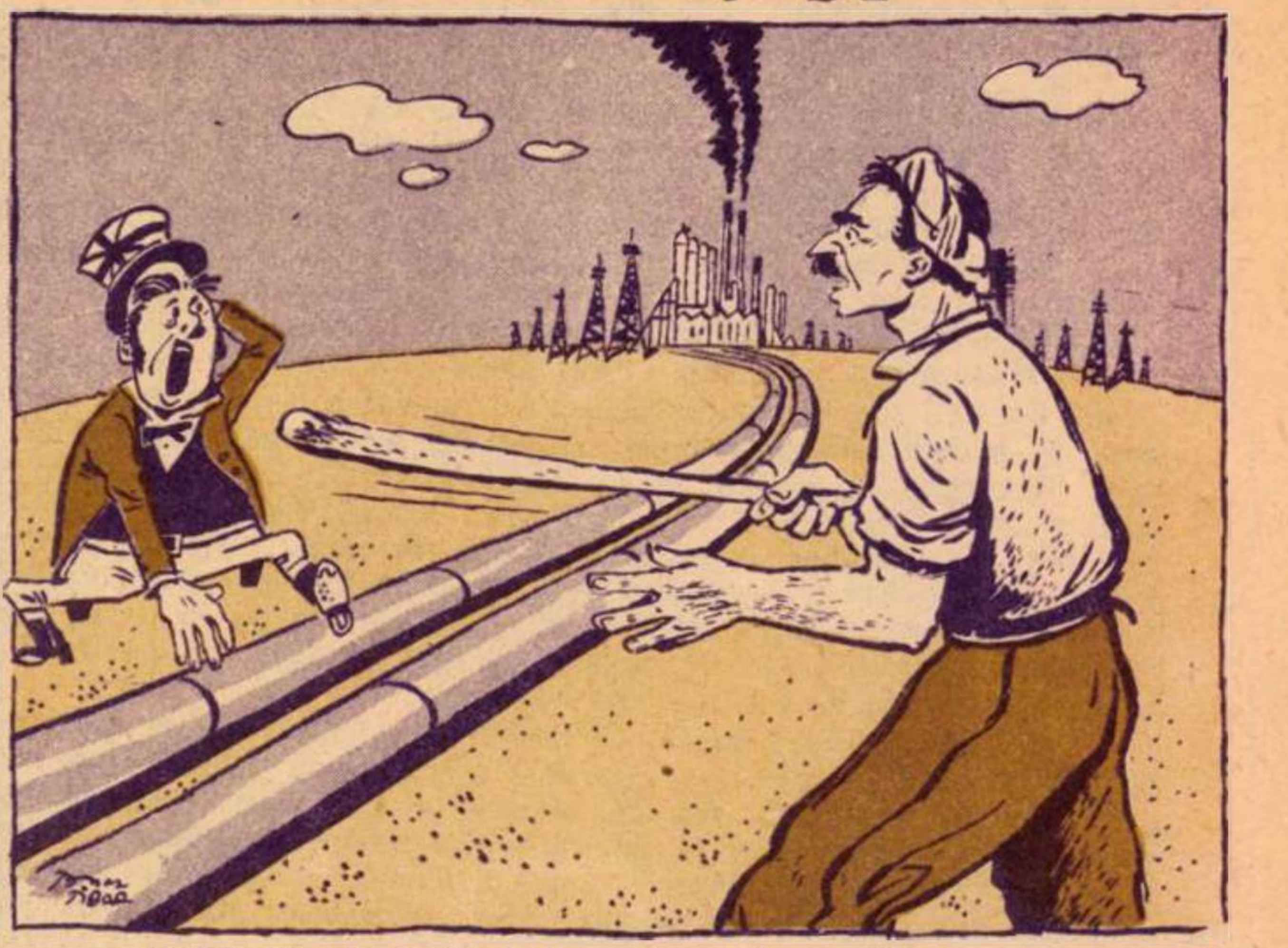
A Ludas Matyi építő kritikáját köszönettel vettük.

Általános Gépipari Központ.

Melyiket a kettő közül?

Lapunk 16-ik számában Losonci Imre műszaki csoportvezető levelét közöltük, aki megírta, hogy a házak tetején levő kéményseprő-járdák fontos ügyében két, egymásnak ellentmondó rendelet van érvényben. Most Vereckei János tűzoltóhadnagy közli velünk, hogy ezt a visszás helyzetet éppen cikkünk megjelenése előtt néhány nappal egy megfelelő intézkedés rendbehozta. Örülünk, hogy a kérdés ilyenformán éppen az alatt az idő alatt tisztázódott, ami olvasónk levelének megírása és a lapban való megjelenése között eltelt.

Iráni olajügy

— Halló! Magának nincs joga ahhoz, hogy elkergessen! A szerződést 99 évre kötöttük!

— Lehet! Csakhogy nem velünk, perzsa dolgozókkal!

Na ki?

— Kukucs! Ki vagyok?

(Szpilki, Varsó.)

Kis kabaré

TRUMAN: Ez finom!
TRUMANNÉ: Micsoda?
TRUMAN: Ez a játék! Én találtam ki!
TRUMANNÉ: Miféle játék?
TRUMAN: Hehehe! Remek játék! Úgy hívják, hogy békeszerződősdi!
TRUMANNÉ: Érdekes neve van! És miben áll az?
TRUMAN: Hát először is Olaszországban felrúgom a békeszerződést.
TRUMANNÉ: Minek?
TRUMAN: Hogy felfegyverezhessem Olaszországot. Hehehe! Jó, mi?
TRUMANNÉ: Érdekes játék. És aztán?
TRUMAN: Aztán Japánnal megkötöm a békeszerződést.
TRUMANNÉ: Minek?
TRUMAN: Hogy felfegyverezhessem Japánt. Hehehe! Jó, mi?
TRUMANNÉ: Érdekes játék. És aztán?
TRUMAN: Aztán Németországgal nem kötöm meg a békeszerződést.
TRUMANNÉ: Minek?
TRUMAN: Hogy felfegyverezhessem Nyugatnémetországot. Hehehe! Jó, mi?
TRUMANNÉ: Érdekes játék. És mi a vége?
TRUMAN: Miért kérdezel tőlem ilyeneket, édes fiam! Elveszed a kedvemet az egész játéktól.

Titokzatos rejtély egy motorbicikli körül

Egy szép napon Csepel-motoron állított be az üzembe Kovács, a többiek irigykedve lesték.

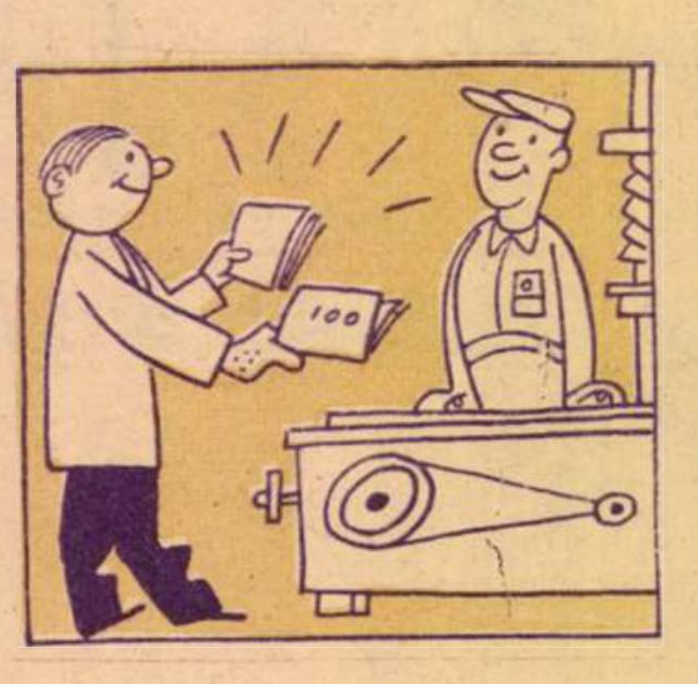
Gyorsan tartottak egy röpgyűlést, és azon töprengtek, honnan szerzett rá pénzt?

Talán Cili nénje halt meg Tiszölökön és az örökségből vette még a régen áhított motort?

Vagy megnyerte a totófőnyereményt? Amilyen mázlista, képes rá.

Talán sikerült egy újítása és így jutott a pompás motorhoz?

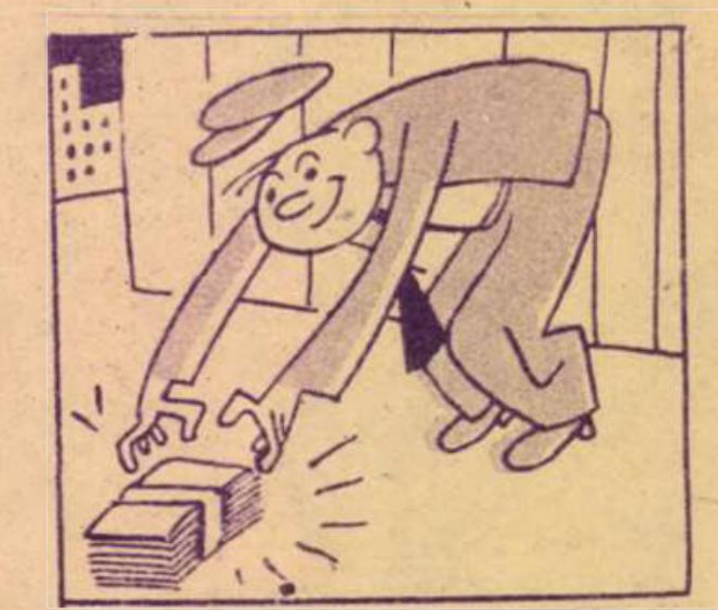
Lehet, hogy ajándékba kapta valakitől névnapjára? Mert Kovács jobban szereti a benzinbűzt, mint a rózsaillatot.

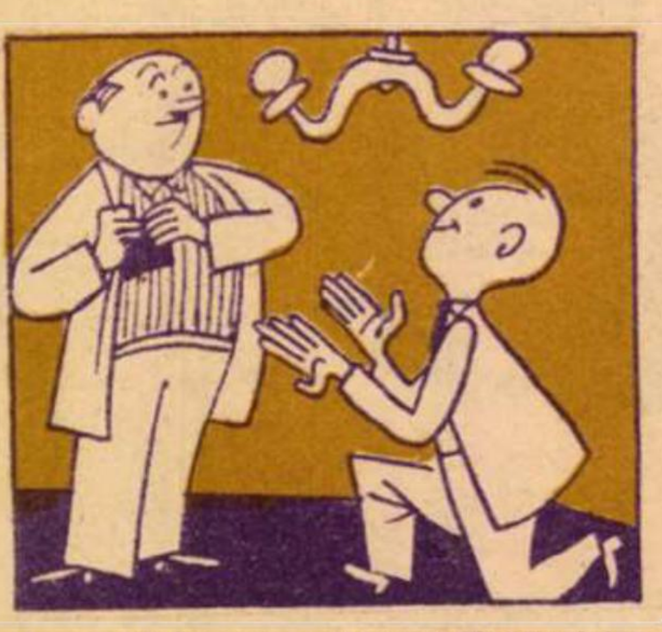
Ki sem merem mondani, talán valakit leütött egy sötét utca még sötétebb sarkán?

Tegnap valakinek a lakását mutogatta. Ahogy én őt ismerem, elcserélte a lakását egy motorra. A fürdőszobáért külön kapott egy pneut.

Vagy az utcán sétálva talált egy vaskos pénzköteget? És a pénz búsan így szólt hozzá: ne hagyj itt Kovács?

Ha másképp nem, akkor kölcsön kért valami sötétlelkű uzsorástól kamatos kamatra?

Mindenki tévedett. A titok nyitja egyszerű: takarékbetétje volt s már régen gyüjtött egy motorra!

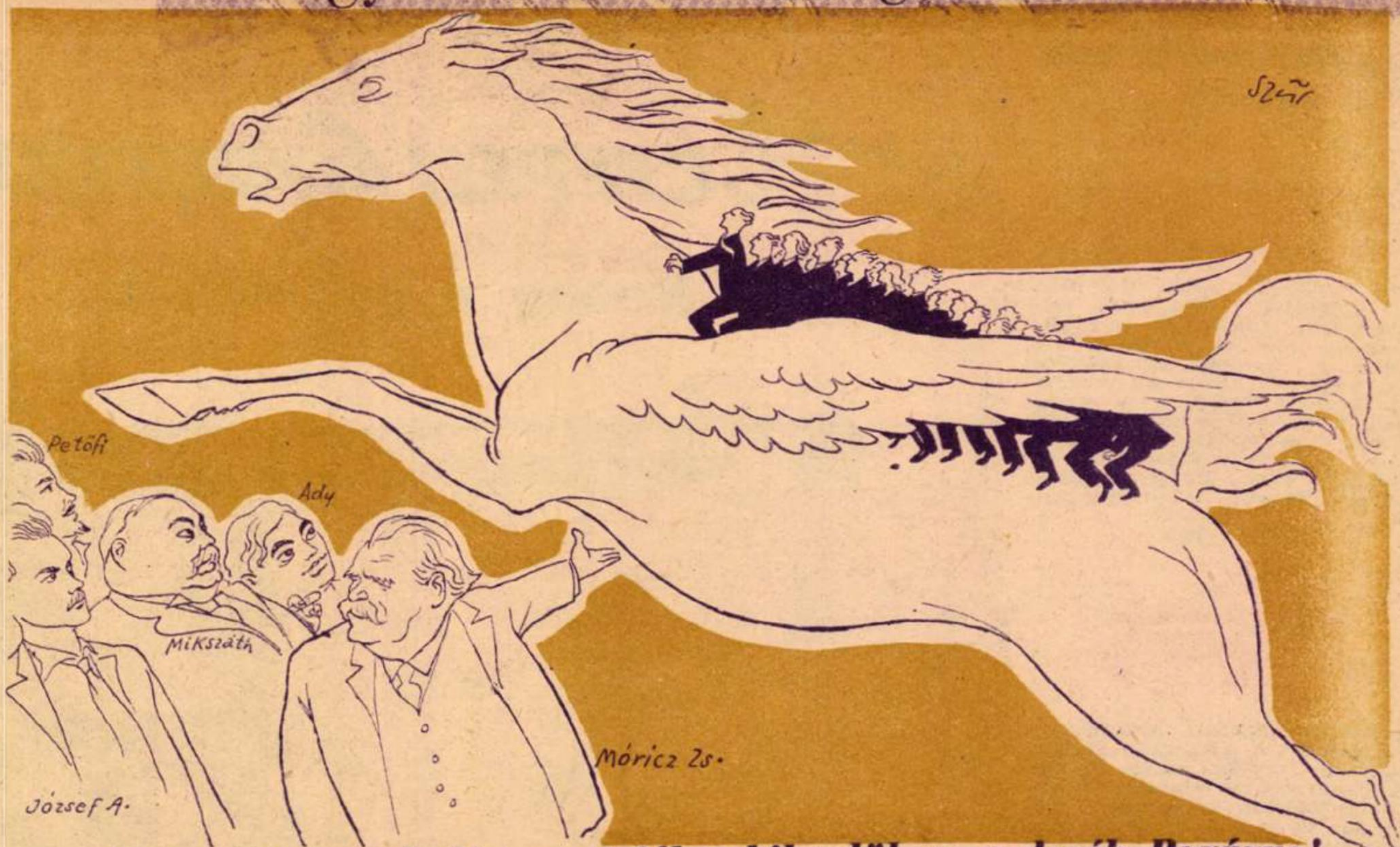

Néha percekig el tudok tűnődni azon a különös jelenségen, hogy az emberek ha járműre szállnak, milyen idegesek lesznek. Lépdel az illető lent a flaszteren, derüsen, higgadtan. Fellép a villlamosra, már a lépcsőn rosszkedvű, bent a kocsiban meg szinte már keresi, kibe köthetne bele. A legkisebb lökésre felháborodik, ha nő az illető: feljajdul, vagy felsikolt. Ingerülten, gorombán tolong, minden kérést mogorván utasit vissza, a kalauzt szidja. Dühöngve, idegesen, kedélytelen lélekkel utazik. Végre leszáll, már a lépcsőn megenyhül egy kissé, lelép a flaszterra: derüsen, higgadtan sétál tovább. Mért van ez?

Eleinte arra gyanakodtam, hogy a villamos levegőjében elektromosság van, az hat izgatólag az agykéregre. Utóbb azonban megállapitottam, hogy az autóbuszon is kedélytelenebbek az emberek, mint civilben. Viszont mégsem vonatkozik ez a törvény **minden** járműre, mert vonaton az emberek kedélyesebbek, kedvesebbek s még a legmorcabb alaptermészetű is kedves beszélgetésbe kezd, ha a MÁV szállítja.

Kedélyesebben emberek! Csúcsforgalmi időben villamoson utazni nem szórakozás, de nem is szánja annak senki. Fogjuk fel a dolgot kalandos vállalkozásnak, gondoljunk a nagy utazókra, akik sokszor étlen-szomjan, moszkitók és más kellemetlenségek között utaztak. Jókedéllyel, derüs lélekkel sok minden apró kellemetlenséget lehet elkerülni. Egy-egy jóízű megjegyzés, szellemes aforizma, vagy kacagtató tréfa a legnagyobb tolongásban is csillapítóan, üdítően hat és egyszeriben megváltoztatja a rosszkedvű hangulatot. Kedélyesebben emberek! Egy kis lökdösődés, gyömöszölés nem olyan nagy dolog. Ha a lábunkra lépnek — előfordul — nem nagy ügy. Ne rúgjunk vissza. Vegyük el az eset élét derüvel, humorral, jókedéllyel. A pardonra ne azt mondjuk: „máskor vigyázzon, a fene egye meg“, hanem mondjuk azt: „Kérem, direkt jól esett“. A tréfálkozás nagyon ragadós, s a jókedély általánosá válik, ha kitartunk mellette. S nem is olyan nehéz a dolog. Tegnap a 67-esen hátulról meglöktek s az ernyőmet belenyomtam az előttem álló utas oldalába. Már nem emlékezem mit mondhattam, de az egész villamos kacagott és az illető jajgatása így mégsem hatott olyan idegesítően

Tabi László.

Móricz Zsigmond: No, most jól nekilendül ez a derék Pegázus!

Ez így van Queuille úr!

A munkás: Nézze Queuille úr, maga hiába csukja be a DIVSZ irodáját, mert az megnyílik Budapesten, de ha egyszer magát becsukják, akkor maga soha többé nem nyílik meg...

Káposztást leváltják

— Mától kezdve minden megváltozik, — mondta Káposztás Döme újítási megbízott, amikor diadalmasan bevonult az újítási irodába.

Ilonka, a gépírónő, helyeslően bólogatott, aztán megjegyezte:

— Kovács János keresi.

— Ki az a Kovács János?

— Újító. Van egy érdekes újítása. A háromlábú betongyámozó szerkezet. A régi újítási megbízott elfektette.

— Nálam elfektetés nincs! Más világ lesz itt! Csak gyere Kovács szaktárs. Miről is van szó? .

— A háromlábú betongyámozó szerkezetről. Negyedik hónapja íróasztalod baloldali alsó fiókjában hever.

Káposztás diadalmas hangon válaszolta:

— Látod szaktárs, itt a hiba! Azt mondtad, hogy az alsó fiók balra. Most tedd a kezedet a szívedre és valld be, hogy ez helyes-e. Balkezes volt az elődöm?

— Nem. Jobbkezes. Illetőleg kétbalkezes.

— Akárcsak én ... izé én is jobbkezes vagyok. És mert jobbkezes vagyok, melyik fiókot tudom jobban kinyitni? Természetesen a jobboldali fiókot. Ebből az következik, hogy a fontos újításokat a jobboldali fiókban kell elfektetni, izé tartani. A te négylábú betongyámolító szerkezeted is jobb helyen lett volna az íróasztal jobboldali fiókjában, mert...

— Nem a fiókban, hanem a kísérleti műhelyben lenne a helye és nem négylábú betongyámolító, hanem háromlábú betongyámozóról van szó. Megoldottam a távvezetéki oszlopok betongyámozását.

— Na úgye! Tehát ezt a javaslatot most a kéznél fekvő jobboldali fiókba teszem és mihelyt elolvastam a bányaipari sztahanovista kongresszus jegyzőkönyvét, nyomban beütemezem javaslatod elolvasásának idejét.

— De hiszen nekünk semmi közünk a bányaiparhoz, viszont a betongyámozóval sok pénzt takaríthatnánk meg népgazdaságunknak.

— Persze, persze, de nem veszed figyelembe Kovács szaktárs, hogy egy jó újítási megbízottnak ismernie kell az ipar minden területét. Itt most nálunk új világ kezdődött. Terszerűvé kell tennem az újítómunkát. Ha én most előveszem az egylábú árvaszéki ülnököt...

— Nem egylábú árvaszéki ülnök, — dühöngött Kovács —, hanem háromlábú betongyámozó szerkezet.

— Mindegy! Az árvaszék végzi a gyámügyeket. Szóval, ha előveszem az ügyedet, akkor te elrabolod az időmet.

— De hiszen ez a feladatod, hogy újításokkal foglalkozzál!

— Persze, persze, de előbb feladatterveket kell készítenem a jó újítási megbízott kötelességeiről.

*

Hat héttel később Ilona, a gépírónő, jelentette, hogy Kovács ismét jelentkezik újítása ügyében.

Káposztás gyorsan áttette a jobboldali fiókból a baloldali fiókba a javaslatot.

— Látod Kovács szaktárs — mondotta a belépőnek —, hogy mennyire szívemen viselem a javaslatodat? Tegnap a futballmeccsen kibicsaklott a jobbkezem. Amint látod, pólyában van. Ezért most balkézzel dolgozom. A javaslatodat ezért áttettem a balfiókba, hogy ép balkezemmel könnyebben elérhessem, mihelyt megírom a faliujságcikk tervezetét.

*

Újabb három hónap telt el. Amikor egy hétfői napon Kovács bement Káposztás szobájába, az megveregette az újító vállát:

— Azt hiszem néhány hét múlva már előveheteni a kétlábú betonárvásító szerkezeteket is.

— Nem kétlábú, hanem háromlábú és nem betonárvásító, hanem betongyámozó. Egyébként ne fáradj vele, mert közben műhelyt kaptam, kidolgoztam az újítást, amelyet a távvezetéki oszlopok építésénél már bevezettek. Egyébként add át a szobát, mert téged leváltottak. Engem neveztek ki újítási megbízottnak.

Káposztás elsápadt, átadta kulcsait és halkan megjegyezte:

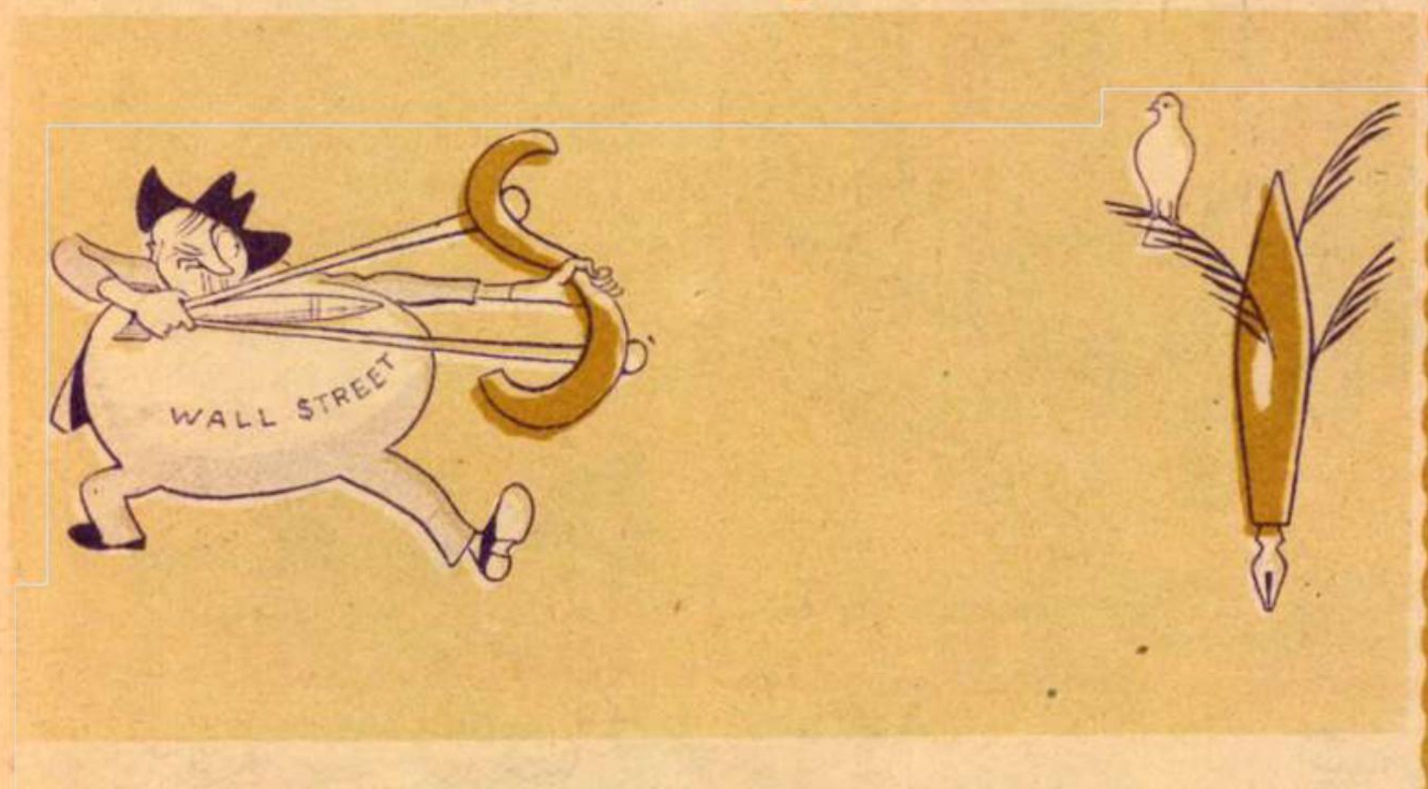
— A te javaslatod különben most újra a jobbfiókban van.

— Ezentúl nem a fiókba kerül a javaslat, hanem haladéktalanul megvizsgáljuk és ha jó, nyomban bevezetjük, — válaszolta Kovács és hozzákezdett az elfektetett újítások tömegének feldolgozásához.

(sti)

Ne feszítsd a húrt a végletekig!

I.

II.

A „Sztrsel“ című szófiai szatirikus lap szerkesztője a Ludas Matyinál

Kedves vendége volt a napokban a Ludas Matyi szerkesztőségének: Bogomil Rajnoff, a szófiai Sztrsel szerkesztője. A bolgár vendég melegen érdeklődött a Ludas Matyi szerkesztése a magyar karikatúrarajzolás és a humoros irodalom aktuális kérdései iránt. A többórás baráti beszélgetés igen tanulságos volt a Ludas Matyi munkatársai számára is.

Ludas Matyi a CSEPELI GYORSVASUTnál

Elmondjuk, mit láttunk

ELŐSZÖR IS...

Először is bevalljuk, hogy pár perccel a gyorsvasút forgalomba való átadása előtt jártunk kint. Ez a pár perc ugyan felér pár nappal is s e pár nap óta a rozoga vicinálisokat elfújta a szél s a gyorsvasút suhanva repíti Csepelről Pestre, onnan vissza utasait. A cammogó szekér helyett 70 kilométeres sebességgel szalad az express — a Helyiérdekű Vasút újszülött gyermeke, a gyorsvasút pillanatok alatt befutott a közönség szívébe.

ELŐZMÉNYEK

Eredetileg későbbre tervezték a gyorsvasútat, ám a fokozódó követelmények miatt előbbre vették az építését. Rossz volt nézni a HÉV mozgó szardiniás dobozait és a benne szorongó dolgozók nem éppen pihent állapotban kerültek munkahelyeikre. A kishitűek, akadékoskodók miatt azonban majdnem elcsúszott az építés terve és Vas miniszter elvtárs közvetlen beavatkozására volt szükség, hogy ne az „ej, ráérünk arra még"-et szajkózóknak legyen igazuk.

ZŰR ÉS ZAVAR

Azonban a terv lassan valósággá lett, bár az építés körülményei elég mostohák voltak. Nem volt zúzott kő, magyarul makadám, nem volt kubikos, nem szállította a MÁVAG idejében a vasszerkezeteket, nem volt megértés néhány szállítóvállalat részéről, nem... nem... nem, volt még egy csomó nem, de aztán a nemeket, a nehézségeket leteperte a szívvel-lélekkel végzett munka, ami a gyorsvasút építőit, irányítóit, dolgozóit egyaránt jellemezte.

HÁZAK HELYÉN

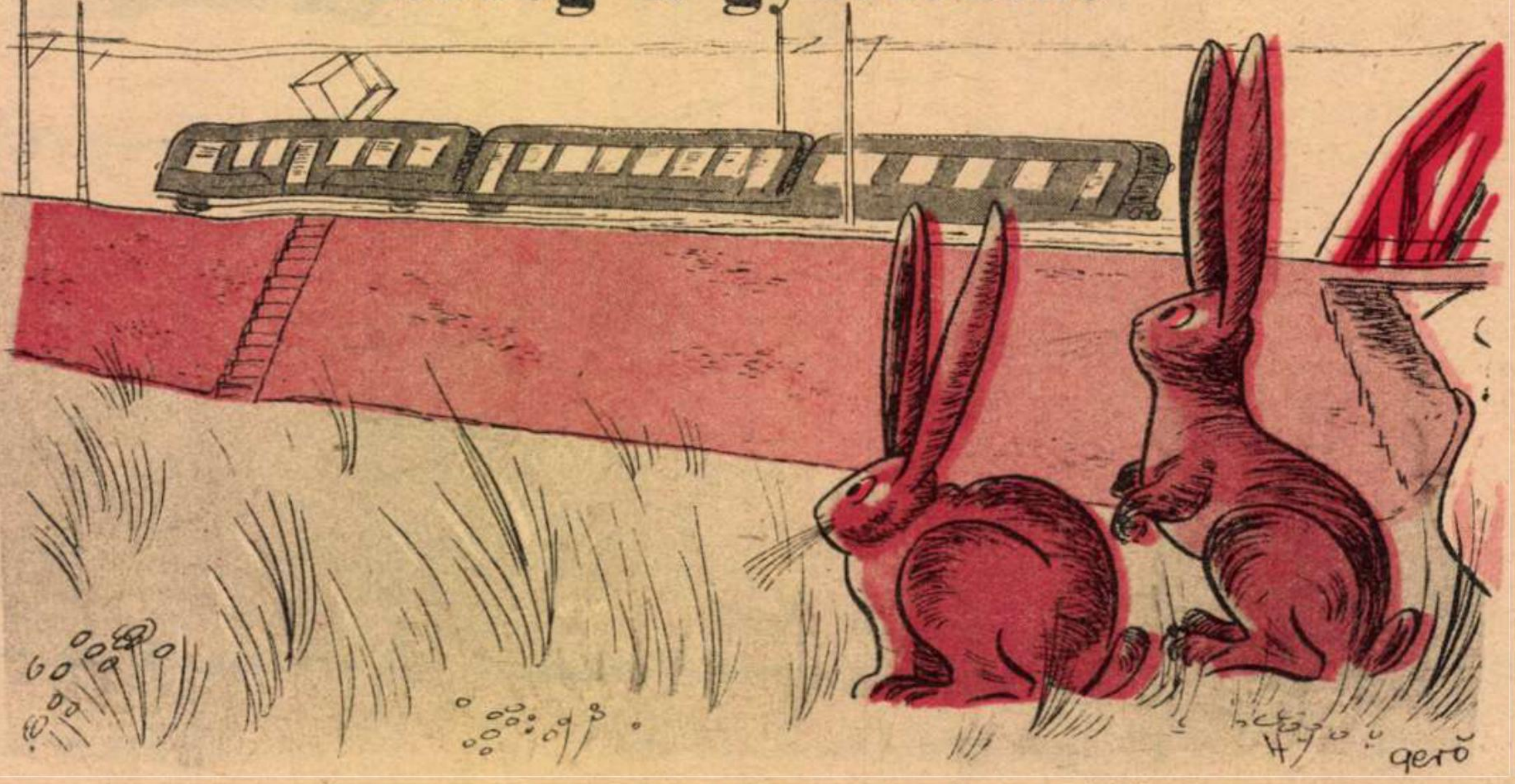
Építés közben Csepel egyik részén egész házsorokat kellett lebontani s a bent lakók, bár többnyire jobb lakást kaptak, mégis krokodilkönnyeket potyogtattak, azt hívén, hogy mindenképpen rosszul járnak. Ezen nincs mit csodálkozni, hiszen a Szabadkikötő részéről sem örültek túlzottan a területükön átsuhanó gyorsvasútnak, bár végül tiszta haszonként kaptak új, elsőrangú ipar-vágányt. Viszont a Vízművek, mint mondják a vezetők, barátként viselkedett, mindenben segítette a vasút építését s közöny vagy pláne ellenszenv egy percig se vezette, ha a gyorsvasútról volt szó.

MINDEN JÓ, HA A VÉGE JÓ

Persze a nehézségeket elfújta a szél, az akadékoskodókat megcsípte a kánya, a gyorsvasútért harcolókat igazolta az idő s ma már a rossz, a nehézség szinte már az emlékekben sem él. Így szokott ez lenni, a csuda gondol a múlt lidérceire, mikor a földből kinőtt gyorsvasút, az emberkézteremtette remek alkotás mégiscsak létrejött. A vasút pedig egyforma buzgalommal viszi a néhai közönyösöket, az akadékoskodókat, a barátokat, a dolgozókat a leszurkolt viteldíj ellenében, mindenkit, a dolgozókért létrejött gyorsvasút becsületesen robogva teljesíti hivatását. Irány Csepel! Irány Pest... Kedves utasok leszállni, megérkeztünk — végállomás, kiszállni...

Robog a gyorsvasút

— Már napok óta figyelem s mégsem tudom, hogyan csinálja.

A „SZUNYOG", A „PIROS", A „NAGYFEJŰ", ÉS A „LAPÁJ".

A fentnevezett becézett személyiségek Valyon József szegecselő brigádjának tagjai. A brigád öttagú, a Szunyog megmelegíti a szegecset, a Piros kéz alá adja, a Nagyfejű rátartja, a Lapaj is csinál valamit s utána Valyon Józsi bácsi rápüföli a szegecset a hídra, vagy arra, amire éppen kell. Kész — szegecs, szegecs után sorakozik, Józsi bácsi és brigádja jó szegecseléssel vette ki részét a gyorsvasutat építő munkából.

Jó iskola volt...

Nagy Rudolf, az építkezés vezető mérnöke a gyorsvasút építkezésénél kimutatta rátermettségét. Első nagyobb munkája volt ez s nem kell szégyenkezni tanárainak, Nagy Rudolf — a Rudi, a szeretett Rudi elvtárs érett lett s máris nagy izgalommal várja az építendő vasutakat, hidakat, az elkövetkező új feladatokat.

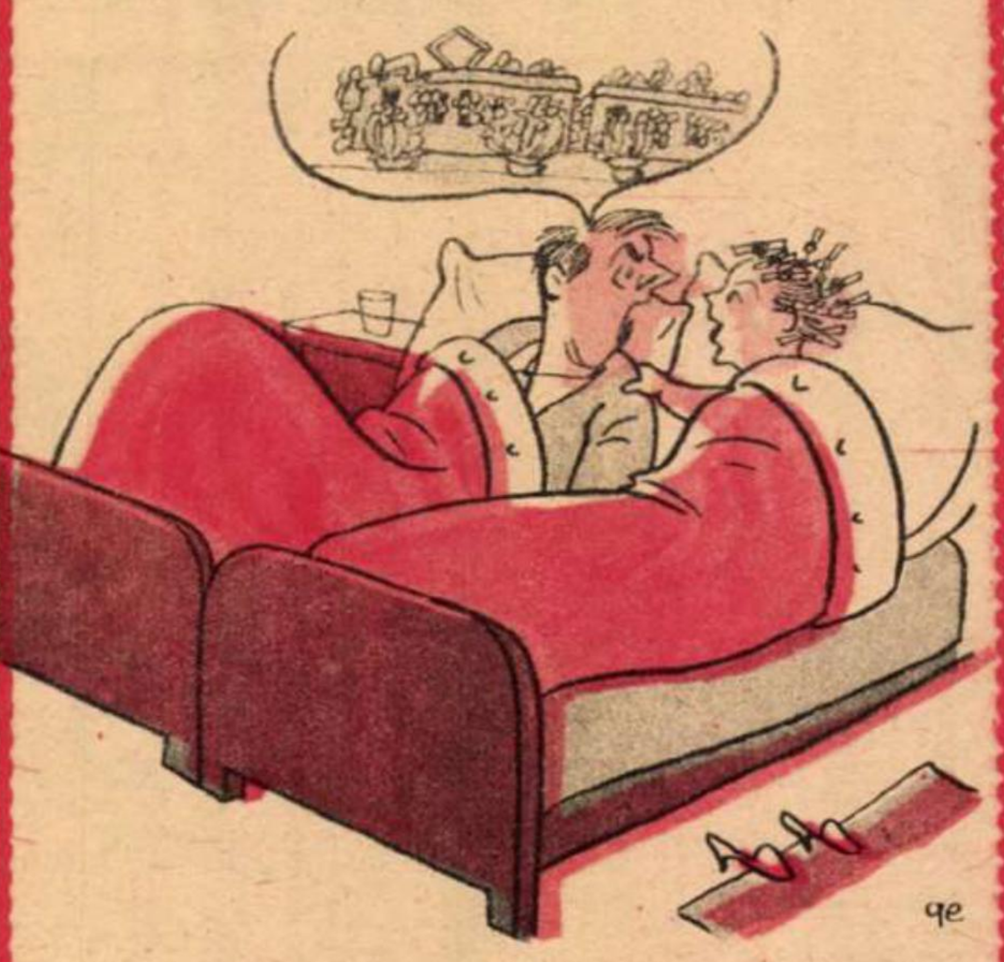

Alma a fájától

Igen, alma a fájától nem esett messzire, mert az öreg Németh István brigádvezető fia, az ifi Németh Pista sztahanovista épp oly kiváló vasútépítő, mint az apja.

Lidérces álom

— Rosszat álmodtál, apjuk?
— Bizony rosszat. Azt álmodtam, hogy a régi vicinálison utaztam Csepelre.

Morzsák

A pályamunkások felerészben Adácsról, felerészben Kistelekről valók. Nagy vetélkedés van köztük. Koltai elvtárs a kistelkiekre esküszik, Nagy mérnök elvtárs az adácsiak mellett teszi le a garast. Mi szerencsésebb helyzetben vagyunk, mint a két vetélkedő, az adácsiak és a kistelkiek munkáját látva: mi a kistelkiekre esküszünk, de az adácsiak mellett is letesszük a garast.

★

Monokli a balszemen, degeneráltság az agyon belül s a petyhüdt test, hogy új erőre gyuljon, sportot, úri sportot űzött az arisztokrata vagy a dzsentri szerelemgyerek. Vívott. Karddal, tőrrel, párbajtőrrel, — engarde — (fölkészülni), riposzt (vágás), parádriposzt (visszavágás), tuss (találat).

Később, illetve ma kiderült, hogy a vívás nem is olyan úri sport. A Makadám-út építő kubikosai is vívnak. Karddal. Nem is rosszul. Kár, hogy a hajdani arisztokrata nem kerülhet össze egy asszóra (mérkőzésre) a kubikossal. Illetve fenét kár, már összekerültek. A felszabadulás után rögtön — tuss a nagybirtoknak, tuss a nagytőkének, tuss az elnyomásnak. Igen, valóban nem úri sport a vívás és a kubikos, az esztergályos, a kisparaszt megtanult vívni — tuss az egész régi reakciós népelnyomó rendszernek.

★

A vasútépítő vidéki munkásai az Üllői-úti volt csendőrlaktanyában laknak. A hajdani kakastollasokból annakidején kijutott Pestnek is, bár a kutya se kért belőlük. A csöndérek jelenleg civil reakciósok s néhai szálláshelyük ma a vasútépítő munkások álmát őrzi.

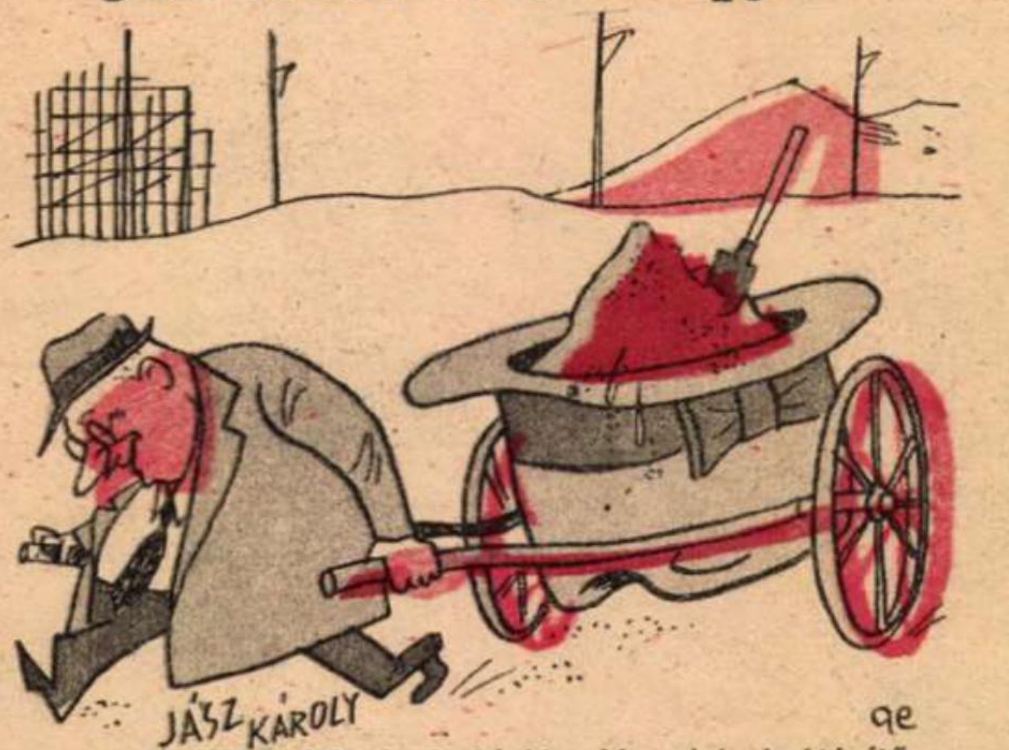
Az álommal nincs is semmi hiba, viszont kifogásolják a dolgozók, hogy a réges-régen beígért rádió miért nem találta meg az utat az Üllői-úti szállásra. Ehhez, mi nem fűzünk megjegyzést, csak annyit — az ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó.

★

Hogy ne csupa jót mondjunk vagy majdnem jót, jöjjön egy kis rossz is. A pályatesti dolgozók közül vannak néhányan, akik csak simogatták a követ, babusgatták, úgylátszik, sajnálták és semmi módon nem tudták elszánni magukat, hogy amúgy istenigazában ráverjenek a munkára. Persze nem kell megijedni, ilyen simogatós atyafi nagyon kevés akadt, viszont jelen esetben a kevés is sok és reméljük, a legközelebbi vasútépítésnél nem fogják megsajnálni a követ, a sínt, vagy a hidat ezek a simogatós, lágyszívű legények.

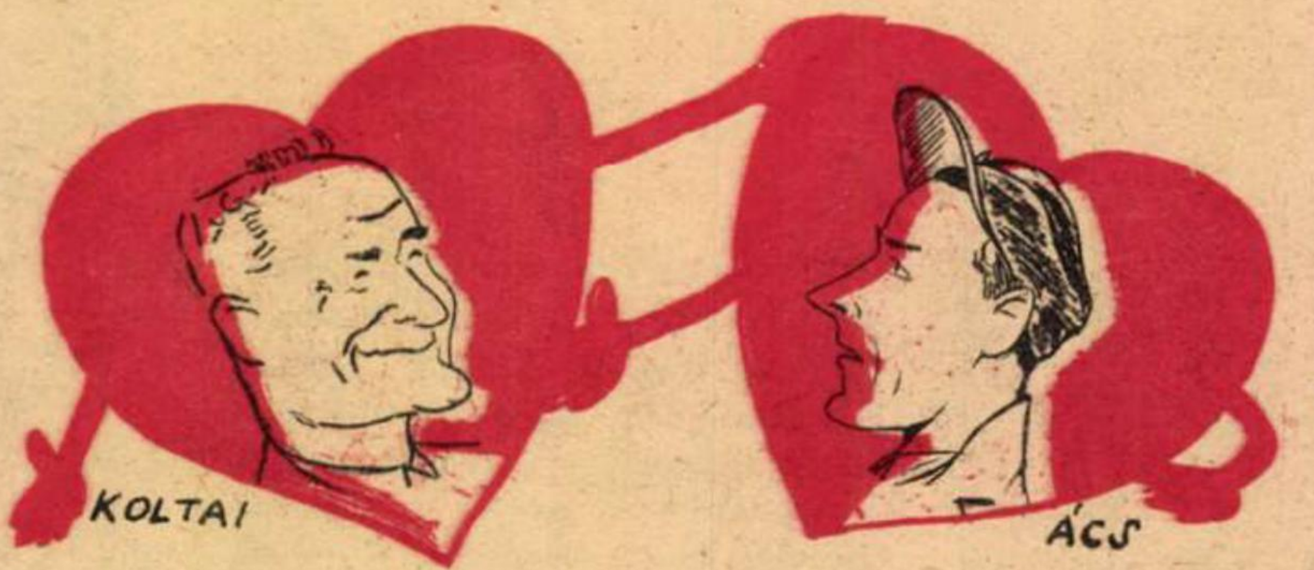
Jövő héten: a GRÁNIT Csiszolókorong gyárban

Jász bácsi és a kalapja

A kezdeti nehézségek idején Jász bácsi útépítőmérnök, jobb híjján saját kalapját ajánlotta föl földhordásra. Szerencsére erre nem került sor, mert a kubikosok idejében megérkeztek s a kalap máig is sértetlenül őrzi Jász mérnök haját.

Ki az építkezés szíve?

Koltai elvtárs, az építkezés csúcsvezetője szerint Ács elvtárs, a másik vezető az építkezés szíve, aki szívvel-lélekkel dolgozott a gyorsvasútért. Viszont Ács elvtárs szerint Koltai elvtárs az építkezés szíve, aki szívvel-lélekkel dolgozott a gyorsvasútért.

Még jó, hogy abban mindketten megegyeznek, kubikos és kordélyos, hegesztő és villanyszerelő, vezető és nem vezető egyformán szívügynek tekintették a gyorsvasútat és szívvel-lélekkel dolgoztak megvalósításáért.

Aminek nem szabad lennie

— Mit csodálkozik? Még mindig jobb, mintha ember esett volna a vízbe... De azért máskor jobban vigyázzanak!